PROMIN

ПРОМІНЬ

Ч. 7 - 8
ЛИПЕНЬ-
СЕРПЕНЬ
1980

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XXI ЛИПЕНЬ - СЕРПЕНЬ 1980 Ч. 7 - 8

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮС УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN

No. 7 - 8 JULY - AUGUST, 1980 VOL. XXI

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$10.00
Передплата до інших країн	10.00
Поодиноке число	1.00

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$10.00
Subscription in other countries	10.00
Single copy	1.00

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

— Відкриття Українського Музею Канади ... 1
— З нарад центральної управи Союзу ... 3
Н. К. — Чи жінки використовують набуте знання ... 4
Л. Дражевська — Похорон Ізидори Косач-Борисової 5
Лариса Воронець — Заслужений мистець України — Олена Кульчицька ... 6
О. Кагановський — Бо ти ж одна! ... 8
Софія Парфанович — Інші дні ... 9
Галина Михальчук — Головні убори ... 13
І. Кубрак — Молодь ... 14
Halyna Melnyk — Word Conference ... 15
Helen Raycheba — Excers form Amnesty ... 16
Children Learn What They Live ... 17
Відділ для дітей ... 19
Квіти незабутнім ... 20
М. Тріщук — Звіт пров. З'їзду ... 21
Громадська і родинна хроніка ... 23
Річні звіти відділів ... 27
С. Кульба — Довкола дому ... 32
І. Вахна — Українська вишивка ... 32
При праці для „Променя" ... 33

НА ОБКЛАДИНЦІ — Цвітуть туліпани у столиці Канади.

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ 0.50
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки України, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	0.10
Листки взорів з мистецької книжки, хрестиками, явор., низинкою	0.25
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня нар. Лесі Українки	2.50
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
П'єса, „За нами, сестри!", Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	2.50
Програма для садочків	1.50
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	2.50
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	0.50
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	7.00
50-річчя здобуття громадських прав Української Жінки, Г. Янішевська	0.75
Статут Союзу Українок Канади	0.25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК	7.50
Три сильветки, Л. Білецький	1.50
Українські коляди, С. Яременко	0.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	3.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	6.00
Я вернуся, О. Крамар	0.50
Pysanka: Icon of the Universe — Museum U.W.A.C.	3.95
"Ukrainan Canadiana" U.W.A.S.	12.00
The Development of Ukrainian Classical Music, D. Koziy	0.50
Візитівки, з смолоскипом, тузин	1.00
Портрет Лесі Українки	2.00
Картки на листи з конвертами, з смолоскипом, тузин	1.50
Макатки — сувенір з Ювілею 50-ліття Союзу	5.00
Прапорчики, на ньому смолоскип, тризуб, клиновий листок	1.50
„СМОЛОСКИП" — відзнака СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ	7.00
Срібні ложечки, з смолоскипом	9.50
Також маємо серветки, з смолоскипом, добра якість, тузин	1.25

Союз Українок Канади — Едмонтон, Альберта

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA

№25 11024 — 82 Ave.,

Edmonton, Alberta T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

Відкриття Українського Музею Канади

В той час, коли українська громадськість чи пак політична українська імміграція у вільному світі не перестає змагатись між собою за партійні впливи над цілою українською діяспорою, коли Валентин Мороз, розігнавшись по всіх блискучих виступах, зрікшись свого православія, організує Лицарів Святослава „Іду на ви", коли УККА ніяк не хоче примиритись з тим, що Група Гельсінських Угод, яку очолює Петро Григоренко виконує важливу дипломатичну місію і для України і багато ще дечого іншого, то в Канаді середовище Союзу Українців Самостійників, як і колись, продовжує свою громадську працю, розбудовує українські виховні інституції і збирає розсипане по Канаді своє молоде покоління, яке розбіглося на всі сторони...

І так одною з найновіших, можна сказати, історичних подій, яка здійснилась цього року, це святочне відкриття мільйонового Українського Музею Канади в Саскатуні.

Відкриття такого Українського Музею відбулось урочисто в суботу 24 травня 1980 року. На відкриття прибули провідні члени і представники складових організацій СУС з різних частин Канади, особливо тих, які співпрацювали з головним музейним комітетом, представники центральних і провінційних управ організації та філій музеїв Союзу Українок Канади, представники урядів Канади — федерального, провінційних, міста Саскатуну, а також представництво головного Національного Музею Канади в Оттаві.

Багато урочистих промов заслухали прибулі гості. Перший раз перед порогом будинку, перед його офіційним відкриттям, а вечером, того самого дня під час бенкету. Всі ці гарні промови сходились до того самого — це, що бачимо перед собою, що зроблено, що осягнено, „мрія збулася". Багато компліментів було висловлено організаторам, працівникам, як це звичайно буває при таких оказіях.

Найбільшою атракцією був, мабуть, таки самий будинок, над якого побудовою працювали комітети, а опісля обрана на З'їзді СУС 1977 року дирекція музею, головою якого є Марія Ткачук. Назовні самий будинок не виглядає аж так імпозантно. Його краси треба радше шукати у внутрішнім устаткуванні. Цікавий він та оригінальний своєю архітектурною структурою, він нагадує українську хату під ґонтами десь у горах Карпатах, точніше десь у Яремчі. Це правдоподібно і був такий плян, щоб наблизити його до характеру української архітектури. Помимо всього, центральною справою був таки музей, було відкриття не лише самого будинку, але відкриття Українського Музею Канади, першого Українського Музею Канади. З такої точки зору ми до нього підходимо і вважаємо його ще одним культурним здобутком українців Канади.

Та поруч всіх заслуханих промов, привітань, всіх побажань, дозволимо собі зробити маленьку екскурсію в минуле, в нашу громадську історію, особливо ту, яка так тісно пов'язана з українським народним мистецтвом і працею над ним у Канаді.

Мабуть багато з нас не знає про це, що перші слова, перші доповіді про цінність українського народного мистецтва пролунали на З'їзді Союзу Українок Канади в Саскатуні 1930 року. Вся та досі пророблена праця, всі дотеперішні осяги, це діло рук організації. На цім же З'їзді 1930 року відбулась величава вистава, яка складалася з чудових килимів, вишивок, народних строїв — сорочок, частин жіночих убрань, кераміки, різьби, писанок. Ціла кімната була приготовлена в українськім стилі. Під світлиною вистави, яка була поміщена на сторінці Союзу в „Українськім Голосі" було написано: „Вишивки з усіх сторін української землі".

Рік за роком провадилась інтенсивна пра-

ПОВІДОМЛЯЄМО ЧИТАЧІВ

Просимо звернути увагу, що це число, яке виходить є за місяці — липень і серпень. Наступне число журнала вийде на початку вересня. Місяць липень, це місяць відпустки для працівників.

Просимо пам'ятати, що пошта до „Променя" — передплати, пожертви, матеріяли до поміщування — буде нормально функціонувати.

На руках редакції лишилось ще багато не поміщених матеріялів як з громадської хроніки, так і з річних звітів — все це буде поміщене у свій час за чергою по вакаціях.

Всім нашим читачам бажаємо приємних вакацій і доброго відпочинку.

Редакція і адміністрація

ця над розвитком українського народного мистецтва, над збірками речей для музейних експонатів. Працювала над тим спочатку ціла централя Союзу Українок під проводом своєї довголітньої голови Савелі Стечишин, заготовляючи постійні проєкти вишивок, дбаючи про правильність української вишивки, то виготовлення стилізованих народніх строїв, то організування вистав, десятки доповідей про збереження привезених з України речей. Найбільше знання і досвіду у тій ділянці виявила тодішня голова Союзу Українок Канади Савеля Стечишин, яка у своїх численних промовах підкреслювала цінність українського народного мистецтва, називаючи його скарбами. Поруч Савелі Стечишин стояла в тих часах Дарія Янда, Анастасія Рурик. Ось що подає історія Союзу у „Чверть століття на громадській ниві":

„На початку 1937 розгортається праця над збіркою речей до Музею Союзу Українок Канади. Спочатку це була тільки збірка взорів до музейної колекції, взори вишивок, тканин і зразки писанок та жіночих сорочок. Малося на увазі, що така колекція взорів поможе розвинути в Канаді українське ручне мистецтво. Одначе вже на ювілейнім З'їзді Союзу (1936) голова Союзу Українок Канади пані Савеля Стечишин у своїй промові сказала:

У нас повинен бути бодай один народній музей в Канаді. Досі цією справою мало хто цікавився. Союз Українок Канади бере на себе обов'язок придбати музейні збірки народніх ручних виробів".

І до кінця 1938 року праця на полі народного мистецтва включала все — і збірки речей для музею і поширення народного мистецтва. На 13 З'їзді в Саскатуні в грудні виразно закреслюється дві галузі праці, одна — **збірка музейних експонатів,** друга — плекання і поширення народного мистецтва".

Вид частини Музею в середині

Фото Кріейтів

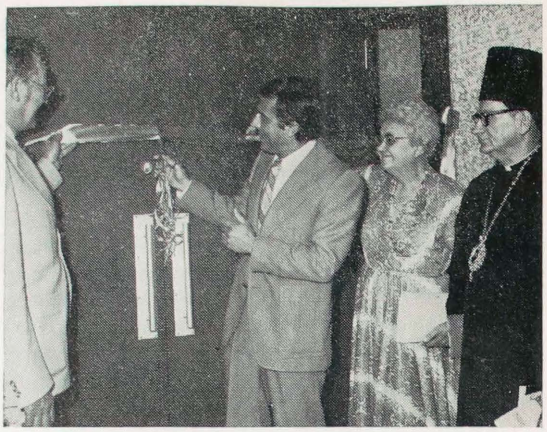

Заступник прем'єра Саскачевану Роман Романів перетинає стрічку — входу до Музею, зліва посадник м. Саскатуну Клиф Райт, з права голова дирекції Музею Марія Ткачук і Владика Василій.

Фото Кріейтів

1938 року Інститут Петра Могили в Саскатуні відпустив одну свою більшу кімнату і в ній був приміщений Музей Союзу Українок Канади. Року 1941 відбулось офіційне відкриття упорядкованого вже музею з численними експонатами, стилізованими народніми строями, мапами і багатьма іншими господарськими речами.

І так завершуючи почату тому 50 років працю над народнім мистецтвом, над організуванням і побудовою Музею Союзу Українок Канади, не слід забувати про тих, які дали почин цьому великому ділу і не тільки заклали перші основи, але провели велику її частину, закріпили і не переставали працювати для його зростання в його різних ділянках.

З НАРАД ЦЕНТРАЛЬНОЇ УПРАВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК В САСКАТУНІ

Скориставши з нагоди, що до Саскатуну на відкриття Українського Музею Канади прибули голови провінційних екзекутив та інші провідні членки, центральна управа Союзу Українок Канади зорганізувала короткі наради.

Наради відбулися 24 травня 1980 р. в Інституті П. Могили. Зібрання відкрила голова Союзу пані Надя Боднар, пояснила ціль і програму нарад, переказала про працю централі в цей час, а головно тепер одною з найбільших справ є молодь і наша праця для неї. Повідомила про свою поїздку до Америки на З'їзд Українського Православного Сестрицтва.

Пані Анастасія Радомська повідомила про досі пророблену працю над „Довідником", який має появитись друком і над яким проводить всяку підготовчу працю централя Союзу.

Про 20-річчя журнала говорила редак. Н. Когуська. У своїм слові вона оцінила працю референток на місцях, які колектують передплати, здобувають нових та дбають про фінансову частину, що звичайно є дуже важливим. Журналові бракує вільних дописувачів. У відділах ми маємо молодих членок з університетською освітою, одначе ніхто не спішиться помогти, чи радше попробувати пера.

Поза секретарками, які звітують про діяльність, що є дуже добре, бракує зацікавлення журналістичною працею. Відчуваємо брак редакторів взагалі, а організація без преси, це те саме, що людина без очей.

Переповіла про конференцію редакторів української преси в Оттаві.

Пані Наталка Фарина переказала, що теперішня центральна управа вважає, що було б добре зробити зміну і перенести осідок централі Союзу Українок Канади в якийсь інший більший осередок. Відбулась коротка дискусія. Збори прийняли до відома, одначе поручили централі зайнятися цією справою, так як буде вважати за найкраще.

В програмі нарад була піднесена справа статуту філій музею, ввиду змін у структурі правильника теперішнього Українського Музею Канади. Цю справу треба обговорити з головним музеєм.

Ред. Н. Когуська поінформувала збори про працю над ювілейною книжкою Союзу Українок Канади.

Наради закінчились перед обідом. Голова Союзу пані Надя Боднар подякувала учасницям за участь в дискусіях. О годині 2:00 починалось відкриття Українського Музею Канади, на яке з'їхалась поважна частина провідного членства Союзу Українок Канади.

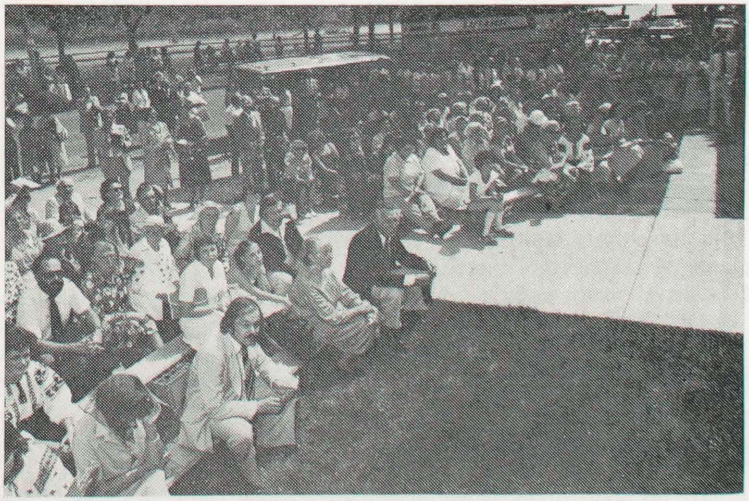

Під час відкриття Українського Музею Канади в Саскатуні частина його учасників слухають привітів та спостерігають церемонію його відкриття.

Чи жінки використовують набуте знання

Дуже цікаві досліди подав був американський педагог і філософ О. Марден у своїй книжці „Воля й успіх" у розділі про жінок, про питання їх глибших зацікавлень. Очевидно, що автор мав на увазі американських жінок взагалі. О. Марден каже, що жінки занедбують себе духово, що не використовують свого набутого знання, своїх досягнень і, або потопають в буднях життя, або захоплюються поверховними речами.

Брак глибшого зацікавлення, хоч би тим фахом, чи професією, що їх жінки набули в школі. Жінка з освітою далі остається на другім місці, вона навіть не може бути товаришем свому чоловікові, щоб поговорити з ним про події в світі, науку, мистецтво чи інше. Жінка не працює над собою, над поглибленням свого духового світу, і тому вона стоїть на другому місці. Автор каже:

„Ще не так давно одруження було єдиною „сферою" відкритою для дівчат... Лесінґ говорив про жінок: „Жінка, що мислить, так само смішна, як мужчина, що пудриться". Д-р Йонзон порівнював жінку, що береться розумувати до собаки, що ходить на задніх лапах... А Ніцше ще недавно висловився про жінок: „Надзвичайно рідко жінка мислить, а коли мислить, то це нічого не варте".

Небагато часу минуло, коли жінка, що відважилася щось учити, або писати, тримала під рукою кусок вишивки, щоб закрити, в разі потреби, рукопис або книжку. Жінки, що тепер є письменницями, відрікались би давніше цього, як від публічної ганьби.

Але це все змінилося, й як змінилося! Франс Веллер каже: „Найбільшим відкриттям девятнадцятого віку є жінка. Ми зрівняли її з мужчиною й перед нею відкрилось необмежене поле діяльности. Давніше тільки хлопець міг вибрати собі спеціяльність, тепер робить те саме сестра".

„Дівчата, — звертається до жіноцтва Рена Мінер — ви обнижуєте свою вартість через відсутність у вас послідовности. Ви досить пильні, в науках виявляєте здібности і витривалости, складаєте добре іспити і дістаєте дипломи. Але як тільки дійдете до цього пункту, вас ніби огортає зимова сплячка: ви занедбуєте вашу діяльність і чекаєте одруження. Вишивання, випалювання по дереві, моди, візити, музика, кокетування — ось ваші заняття. Коли ж ви примушені заробляти собі на хліб, то ціле життя залишаєтесь на другорядних ролях, як учителька, прикащиці, машиністки. Задоволяєтесь малим. Коли ж вийдете заміж багато, то вдягаєтесь, як тільки можна розкішно і тільки й ходите, що до театрів, на концерти, перекладаючи всі турботи на вашого чоловіка; ви робитесь нулем під кожним оглядом. А як покохаєте й вийдете заміж за бідного чоловіка, то перете білизну, готуєте обід, миєте посуду, б'єте і пестите ваших дітей, вважаючи за відпочинок півгодинну балачку з вашою сусідкою, — одним словом не краще проводите час, ніж кінь біля возу, а все те через брак консеквенції, через відсутність цілі в житті. Краще оберіть собі якийсь фах, якусь діяльність, старайтесь удосконалитись у ній, працюйте з повною посвятою, з напруженням всіх сил. Коли ж одруження увінчає ваше життя, то це додасть тільки краси до вашої праці..."

Думки висловлені тут не можна узагальнювати, бо набута освіта дала багатьом жінкам можливість піднятись на свій зріст, одначе таких небагато.

Нас цікавить питання в житті української жінки. Чим займає вона свій ум і свій час поза конечними життєвими вимогами дому?

Маємо на увазі тих жінок, що покінчили вищу освіту, здобули знання. Чи їх життя таке саме, як згадує Рена Мінер? Знаємо, що українські жінки господарні, добрі матері, але цього тепер замало. Молода освічена жінка, яка живе інтересами свого дому не осягнула нічого. Її зацікавлення мають бути далеко ширші. Для того існують хоч би різні організації, в яких такі жінки можуть проявити себе, працюючи для справ суспільних.

Молоді українки мають широкі можливости працювати в своїх українських організаціях. Там вони стрінуться з загальними суспільними проблемами і можуть своїм знанням принести багато хісна.

А ще одно — що читають наші молоді українські жінки? Якою лектурою заповнюють вони свій ум і чим насичують свого духа?

Н. К.

Любов Дражевська

Похорон Ісидори Косач-Борисової

На Українському Православному Цвинтарі у Бавнд-Бруку, штат Нью Джерзі, 19 квітня відбувся велелюдний похорон Ісидори Косач-Борисової, молодшої сестри Лесі Українки, яка померла 12 квітня на 93-му році життя в містечку Піскатавей, недалеко від Нью-Йорку.

Віддати останню шану Покійній зібралися люди, що походять з усіх областей України, з усіх хвиль еміґрації, українці народжені в Америці і ті, що недавно прибули до Америки, в тому числі Надія Світлична, Павло Стокотельний, Ніна Строката-Караванська і Рем Багаутдінов. На похороні була дочка Покійної Ольга Сергієва, троє внуків і четверо правнуків.

Літію відправив Владика Мстислав, Митрополит Української Православної Церкви в Америці у сослужінні о. Франка Істочина, співав хор студентів Свято-Софіївської Духовної Академії.

Митрополит Мстислав сказав над могилою слово про Покійну, зокрема відзначивши її відданість Українській Православній Церкві. Він нагадав, що коли Ісидора Петрівна вибирала фотографії похорону Лесі Українки для поміщення в книжці „Леся Українка. Хронологія життя і творчости", то взяла фотографію похоронного походу, на якій видно священиків і церковні корогви.

Після похорону Ісидори Косач-Борисової відбулась тризна, на якій промовляли представники українських організацій.

Літературознавець Григорій Костюк у своєму виступі від Української Вільної Академії Наук у Сполучених Штатах і об'єднання українських письменників „Слово" підкреслив, що Ісидора Петрівна була носієм славних традицій родин Косачів і Драгоманових, які були у серці українського відродження 19-го і 20-го століть. Ісидора Косач-Борисова тісно співпрацювала з Українською Вільною Академією Наук у Сполучених Штатах, робила доповіді на її конференціях, виступала зі спогадами про Лесю Українку і Миколу Лисенка, допомагала редаґувати книжку „Леся Українка. Хронологія життя і творчости", яку видала Академія. Маючи до останніх днів чудову пам'ять, Ісисдора Петрівна допомагала працівникам Академії, коли вони потребували інформації про людей і події в українських колах на початку двадцятого століття. Наприклад, зовсім недавно вона допомагала в складанні приміток до „Щоденника" Володимира Винниченка, що його Українська Вільна Академія Наук тепер готує до друку.

Ізидора Косач-Борисова в молодім віці.

Наталя Пазуняк з Пенсиванського університету, виступаючи від імені Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, сказала, що українські жінки в усіх країнах світу любили і шанували Ісидору Петрівну, яка була для них авторитетом у багатьох ділянках української культури.

Ірина Пеленська говорила від імені Світового Комітету для Вшанування пам'яти Лесі Українки, почесним головою якого була Ісидора Косач-Борисова. Комітет підготував до друку Збірник наукових праць про творчість Лесі Українки. У підготовці Збірника багато допомогла Ісидора Петрівна.

Професор-літературознавець Петро Одарченко говорив про взаємини Ісидори Петрівни з її старшою сестрою Лесею Українкою. Він програв магнітофонний запис розповіді Ісидори Петрівни про те, що завдяки тому, що вона була сестрою Лесі Українки, в 1939 році її звільнили з радянського концтабору, до якого вона була засуджена на вісім років ув'язнення начебто за контрреволюційну аґітацію.

Присутні на тризні почули голос Ісидори Петрівни, яка говорила, що Лесине ім'я вряту-

Лариса Воронець

Заслужений мистець України – Олена Кульчицька

Олена Кульчицька народилась 1877 року в Бережанах на Західній Україні. Мистецьку освіту здобула у Віденській Академії Мистецтв у відділі художньої промисловости. Годі Кульчицьку зачислити до чистих реалістів. У своїй, особливо ранній творчості, вона створила чудові стилістичні твори як: „Пори року", „Русалки". „Польова Мадонна" тощо.

З особливим пієтизмом вона ставилася до народньої мистецької творчости. Основою її творчости стало мистецтво Гуцульщини, що вивело її на шлях реалізму. З ґравюр та картин Олени Кульчицької постає образ людини, її землі, що страждає, бореться і вірить у свою перемогу. До її ліпших праць належить ґравюра і варіянт олією — „Довбуш", дереворит „Головач", ряд композицій на бориславські сюжети. „З війни", „Ніоба", „Жінки в полі" та безліч інших.

Традиційну для західньоукраїнського мистецтва тему Довбуша Олена Кульчицька трактує своєрідно — швидше в ліричному, ніж героїчному пляні. Молодий леґінь стоїть спершись на топірчик: перед ним казкова земля, залита сонцем, сповнена шовкового шуму смерек — країна, за яку він віддасть життя. Задумливо дивляться в далечінь два хлопчики-вівчарики що сидять біля нього на траві. Надзвичайна простота і лаконічність ґрафічної мови допомагають розкрити внутрішній світ людини, яка уміла споглядати на красу своєї землі, боротись і з гинути за неї.

Дереворит — Головача — народнього героя боротьби Прикарпаття з турецькою навалою в X II столітті теж цікавий своїм мистецьким задумом і виконанням. Вузька стежка в'ється між похмурими скелями. Можна проїхати десятки кілометрів, не зустрівши нікого. Дивна країна соняшних полонин і темних гір, на яких тіні величезних смерек здаються глибокими як провалля. Раптом у спеку літнього дня вривається буря. Як пелюстки незнаних квіток, спалахують на траві соняшні кружальця. Вітер сніжними скалками сипле під киптар, б'є в груди. На кручі виростає могутня постать людини. Наче з цієї ж скелі висічений велетень з нелюдською силою піднімає над головою страшну кам'яну брилу і з ненавистю кидає її на голову ворогів. Він — син цих верховин, і все тут допомагає йому: вихор змітає в долину маленьких чорних карликів — його недругів, бистрий ру-

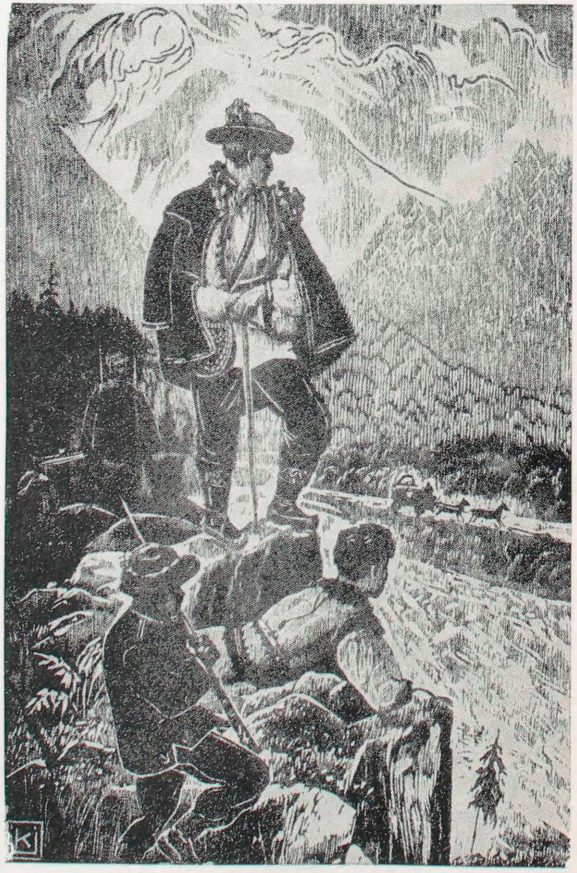

О. Кульчицька — Довбуш

вало її від смерти, бо вона ніколи б не вижила в таборі вісім років, на які була засуджена.

Також на тризні говорили представниці українських жіночих організацій в Америці — Союзу Українок Америки, Українського Золотого Хреста і Об'єднання Українських Православних Сестрицтв.

Митрополит Мстислав повідомив, що при Українській Православній Церкві в Америці створюється фонд побудови пам'ятника на могилі Ісидори Косач-Борисової і першим склав свій дар на цей пам'ятник.

Так відбувся похорон сестри Лесі Українки.

(Радіо Свобода)

чай, стрибаючи з каменя на камінь, підхоплює їхні тіла, крутить і несе в прірву. Дійсно чудова ця імпозантна дереворізьба Кульчицької...

Майстер-мистець у своєму дереворіті „Борислав часів Івана Франка" застосовує цікавий композиційний спосіб: дія розвивається в двох, перспективно не зв'язаних плянах. На другому, який неначе становить тло, силуєтно намічається постаті робітників, що викачують нафту. На передньому — великим пляном дано погруддя робітника. Вся сила виразности сконцентрована саме на цій похнюпленій постаті, на тонкому обличчі з болісно зведеними бровами і сумовитим поглядом. Майстерність цього твору незрівняна...

Сповнені трагізму картини з життя Гуцульщини: „Ніоба" — цей український варіянт драматичного грецького міту і ґравюри „З війни". Так само цікаві ґравюри з іншою тематикою як от — триптик „Гуцульська забава", кольорова літоґрафія „Гуцул танцює", „На Спаса" тощо.

З гоголівським трактуванням підходить художниця до теми „В маленькому містечку" у кращих своїх офортах і меццо-тінто — „Гнат", показує вона в народній леґенді і казці: дивні ліси, де химерні дерева переплелись ґіллям, крізь яке не пробивається соняшний промінь, і тільки місяць стеле свою срібну сіть, де прокидаються і стають до танцю тумани, мертве каміння і засохлі буки...

О. Кульчицька — Краса України

О. Кульчицька — Ярослав Мудрий

Це серія Гуцульська мітологія — „Леґенда гір", „Відгомін", „Буревій" тощо. Тут експресивність подекуди переходить у своєрідний шарж, комічне існує поруч з потворним, химерне з курйозним. Глибоко реалістичні праці мистця на історичні теми — „Хмельницький під Львовом", „Кривоніс здобуває Львів" та інші. Ілюстрації до „Слово про Ігорів похід", до „Мойсея" — Франка, дитячих книжок, широко відомі малюнки до „Тіней забутих предків" — Коцюбинського, „Дороги" — Стефаника — декоративні і своєрідно символічні. Це зразок вдалого поєднання вмілої, цілком у тоні твору стилізації із справжньою дійовістю, стислою і напруженою композицією.

Графічною основою в мистецтві Олени Кульчицької, як і в старовинній українській ґравюрі, є сильна, звучна лінія, якою мистець вміє так ясно виявити і рух і фактуру, і навіть внутрішнє життя зображуваного. Це яскраво виявляється в її ґравюрах-пейзажах, цьому найкращому жанрі ґрафічного мистецтва: вони живі, сповнені настрою, здається, що в них струмує повітря.

Простота й економічність образних засобів,

строгий і гострий рисунок надають невеликим роботам мистця глибокої виразности і монументальности. Її творчість відроджує забуту неперевершену майстерність стародавньої ґравюри: черпаючи силу в народньому мистецтві. Олена Кульчицька відтворює величні постаті українських героїв, розкриває світ, в якому вони живуть, борються і перемагають.

Праці Олени Кульчицької, заслуженого українського мистця, не раз демонструвались на европейських виставках — у Кракові, Варшаві, Відні, Познані, Брюсселі, в Фінляндії, а також і в Північній Америці, не згадуючи про різні, більші міста України. Її персональна виставка в Києві здобула найвищу оцінку найвидатніших діячів і знавців української культури...

Олександр Кагановський

Бо ти ж – одна!

триптих

Якщо й простежити те диво сьогодення,
Ту мить, що незакінчено в віках,
То і тоді не складемо ми вчення,
Не створимо новий суспільний фах.

Народження людини. Сяйво ранку!
Не треба рефератів, ані слів...
Лишень, щоб в серці-усміх та світанки...
Лишень, щоб був щасливий й не хворів!

На ту посаду неньки й охоронця
Від лиха, злиднів, кривди та незгод
Обрано Матір — доньку Бога й Сонця,
Велику єдність пісні і турбот!

Життя наше – то не мед...

Життя наше — то не є мед,
Щастя наше — то не є вік,
І не знаємо наперед,
Де зупиниться років лік.

Можна жити без гучних фраз,
І співати без палких слів,
Забувати раз-по-щораз,
Що не все по-правді ти жив.

Та є й святості в житті бік,
Найкоштовніший за весь світ.
І міцніє він рік в рік,
Не рахуючи твоїх літ.

Бо під Сонцем маєш ти тінь,
Маєш розум, серце, рук міць.
Дарувала їх тобі синь
Материних любих очиць.

ДО ДНЯ МАТЕРІ

**
*

Від днів освячення Пречистої Марії,
До наших, невблаганно швидких літ,
Ми материнське ім'я, наче мрію,
В молитвах вимовляємо як слід.

Бо завжди заповітнішим бажанням
Для тих, хто в серці Бога має знак,
Було бажання: „Довго й без страждання
Живи, Матусю... На й то буде так!"

Живи та радуй діточок великих,
Та радуйся на ясний білий світ.
Бо береже від горя й ордищ диких
Твій наймудріший, добрий Заповіт!

Тобі троянди й ясний цвіт калини,
Тобі — найкращі квіти запашні.
Бо ти ж — одна! Як мати — Україна!
Як те, що зігріває наші дні.

Софія Парфанович

ІНШІ ДНІ

Вранці Дарія вийшла в поле.

Була неділя, і дзвонили до утрені, але Дарія йшла полями-прогонами в щире поле. По нічному дощі стояла в рівчаках вода і плесами сріблилася в ранковому сонці. Поля бігли в безкраю далечінь, теплі від весняного дощу, буйні від озимин, що зеленими хвилями пливли м'яко й соковито. Над полями дзвонили жайворонки й стояла неділя. Теплими, сизими парами снувалася далечінь. Над люками літали чайки, скиглячи.

І стояв пах бутвиння.

Дарія йшла, дивилась на землю і притискала серце до грудей. Серце, що не хотіло старітись. Що в далекій чужині тужило за рідною землею, за людьми і за...

За чим тужило Дар'їне серце, повне весняної туги, коли на її скронях сріблилися поодинокі волоски? Туга ставала інколи така велика, що скидалась на сум. Він тепер цілком опанував Дар'їне серце й давив його так, що Дарія кинула все й поїхала на рідну землю. Хай бомби й фронт і большевики! Дарія мусіла стати ногою на рідній землі, щоб могти далі жити. Ось тепер вдихала вона теплі пахощі землі, простягала руки до синьої далечини, а по її обличчі котились сльози. Потім скинула взуття і босоніж ішла полем. Трава лоскотала білі ноги незвичні ходити босоніж, вода виступала з землі і тепло-холодною долонею обгортала підошви. Але від цього родилася сила й радість життя і Дарія розправляла спину й усміхалась ніжно до землі, що бігла широкими ланами в безкрай. Потім клякнула й поцілувала краєчок поля, шовкового від буйної озимини.

Так висповідалась і запричастилася Дарія з великої чаші, що горіла під сонцем. На землі, що стікала кров'ю й гула ревом боротьби.

**
*

Річка скакала з лотоків в зеленкаве плесо й ховалася під лози, наче стидаючись своєї розгульности. Дарія стояла по коліна в воді й не могла рішитися пірнути в неї. Це ж бо був травень, і вода була холодна. Від неї йшов ще сніговий запах. Але на заході бовваніла хмара, і сонце з-за неї поколювало гострими шпильками; хотілось купатися. Стояла так і дивилась на піну води, що спадала з лотоків і стрибала з веселим гомоном. Потім, простягаючи руки, кинулась Дарія в плесо і попливла назустріч шумам-пінам. Холодна стихія пройняла льодом її тіло, але вона розбивала її дужими помахами рамен, розгортаючи хвилю, що ледве прокинулась із зимового сну.

На березі стояв Ігор і дивився, як виходила з води. Його гармонійне тіло було мокре від крапельок води, з якої щойно виринув, і ще покрите мачком гусячої шкіри. Наблизивши рам'я до Дар'їного плеча сказав:

— Чи ти знаєш, Дарією, що ти солодка дівчина?

Дарія поглянула спокійним поглядом і, діткнувшись кінцями пучок його рамени, покритого пружкою шкірою, сказала:

— Холодно.

**
*

Лежала на сонці і вигрівалася. Проходив холод від води. Кров закружляла жваво й весело, тепло заливало всі клітини її тіла. Сипкодрібно шуміли лози, а в далечині погрожував грім.

— Омиєш мя ісопом і очищуся, — нагадувала собі молитву. Чи то така весняна купіль була тим ісопом? Чи не про таку купіль писав Коцюбинський в „Тінях забутих предків"? Як вона оживлює, як одсвіжує, як відмолоджує! Пригорталася грудьми до землі, як дитина до матері, долонею гладила траву з ніжними пестощами.

— Тобі дуже послужила ця купіль, — говорив притишеним голосом Ігор, беручи Дарію за руку. — Обличчя в тебе зарум'яніло, очі засяяли, спина розправилась.

Його сиві очі казали ще щось. Тоді Дарія заплющила очі й почала мріяти-розказувати собі казку.

Часом прокидалась від своїх снів і тоді бачила, як ходив по березі і переносив дітей через воду. Діти сміялися радісно, вода шуміла. Мужчина з дитям на руці нагадував їй щось античне, десь бачене давно. Може на якій картині, а може в музеї.

— Якби так... якби так...

— Пірвати дійсність, як сіру сітку і всупереч усьому засміятися вільним сміхом, видираючи від життя дари, що їх заздро сховало воно від нас.

— Якраз тому, що світ валиться.

Нагадувала якийсь вірш, де говорилося:

Є тільки я і ти — і потім ще щось про те, що має впасти небо.

Грім наблизився, і з чорної хмари сипнув дощик.

2

В кімнаті було їх шестеро. Напроти Дарії стояв молодий запальний хлопець і говорив. Ліворуч сидів Ігор, а там говорив, в основному, оцей молодий. Інші, очевидно, погоджувалися з ним, бо дискусії не вели, тільки доповнювали його мову.

Говорив про боротьбу, про її необхідність та красу. Про важливі завдання. Про смерть на рідній землі й ганьбу втечі. Тільки про перемогу не говорив. Тільки про життя не говорив. Але була весна, всі вони були молоді й повні життя. Може тому їм легко говорилося про смерть.

За вікном цвів бузок. Його пристрасні пахощі вдиралися крізь відкрите вікно; разом із ними вигріта земля кидала свій життєдужий виклик, свою пристрасну приману. Чути було її великий голос. Лежала за вікнами широка, тепла, розмріяна в весняному сонці, розкішна напливом соків. На ній тільки маленькі людські хатки припадали де-не-де, поринаючи в соковитій зелені. Але міцніша за життя смерть неслася на сталевих, панцирами окованих возах, гула в вибухах набоїв, ревла в розриві мін і йшла так непохитно, як весна. Понад розбурханою зеленню землі пливли червоні струмки крови й линула з гомоном війни смерть.

Але хотілося жити. Жити повними грудьми, усіма клітинами, всупереч усьому. Бо весна кликала великим, міцним голосом, обновленої природи.

Потім ішли й їхали, а поля кружляли в теплому круговороті довкруги шляхів, що сивим оперезом бігли в нескінчену далечінь. З неї виринали дімки містечка, широкі, самовпевнені бані собору й вулиць, що своїми назвами нагадували свіжо розкриту книгу, в якій прізвища славних письменників чергуються з прізвищами героїв і гетьманів. Від них віє міцним, п'янким духом рідного.

Серце стискалося у Дарії тяжкими передчуттями. Що станеться завтра на цих полях? Які страхіття побачать завтра вулички, що сьогодні читають велику книгу замученого народу? Чи настануть інші дні? І які ж вони будуть, ці дні сподівані?

3

Увечорі йшли полями, мокрими від пообіднього дощу. Стежки бігли назустріч селу, що тонуло в лозах і бузкових пахощах. Води співали жаб'ячими концертами і дзюркотіли своїми тихими переливами. Сутінок падав на поля ледве вловимим мрійним серпанком.

Дарія розказувала про свій твір. Снувала мрії кохання, бунту й кари. Творила казку незабутнього почування, великого, міцного, яким кохають тільки раз в житті.

Ігор пригортав до себе її плече й тулився до його теплого, пухкого згину. Відчував хвилювання Дар'їних пружких грудей. Слухав, як в них обох родилась туга. Здавалося, що це вони обоє грають для себе місячну сонату, а вечір огортає їх теплим серпанком таємниці. Здавалося, що їхня це хатка над тихим озером в далекому краю, де немає нікого більше, тільки вони двоє.. Часом він докидав м'яким, теплим голосом свою заввагу, тепло й ледве помітно надавляючи її плече. Ішли стежками, що спліталися і розлучувались, а потім ставали здивовані й задумані над водою під селом, над якою хилилися верби. Дарія прокидалася із своїх казок, розглядала здивовано затишок край річки і казала:

— Тут, як у пісні: Над водою, під вербою
Козаченько з дівчиною...

Тоді Ігор нахилявся близько і здавалось шукав чогось в її очах чи устах.

Село гомоніло вечірнім співом своїх буднів. До води виходили корови і, п'ючи її з голосним смоктанням, смакували як ласощі. Вози рипіли в'їздячи в ворота, а жінки кликали курей і гусей. Десь здалеку понеслася пісня. Тоді поверталися крутими стежками понад воду і говорили про кохання, про те, як воно розгублюється в буднях і як завмирає в домашній сіряві щоденних звичок і турбот. Перед ними стрибало двоє діточок, граючись з вечірніми метеликами. Були, як два амурики на стародавній картині. Бігали стежками і щебетали щось, чого Дарія не слухала і не розуміла.

Ішли і йшли в вечірній сутінок. Він провадив кудись, але Дарія не чула під ногами стежок, не відчувала під ногами дійсности. Щойно, коли стали перед хатою, наче прокинулась і зрозуміла, що казка почалася, але нагло прорвалася нитка, і клубок ліг серед білої дороги.

В хаті були Ігореві будні. Його стара мати купала двоє осиротілих діточок, служниця була хвора, щось у кухні не ладналося. До того ж гості робили деяке замішання, зокрема Ігорів друг Стернюк, що говорив безнастанно, не допускаючи нікого до слова. Його мова була оглушлива, як млин і відбирала охоту до будь-

якого товариства. За вікнами була благословенна тиша і вечір на розгублених стежках. Як миляна банька, котилася по них Дарїїна казка про інші дні, що живуть в творах мистців, всупереч сірим будням.

Серед загальної розмови вони обоє мовчали, заслухані ще в голоси тихого вечора над водами та мову свого нутра. Тільки кохання мало чародійну силу з слів робити безцінний дар, що не меркне й не тратить життя.

То ж дозволили будням проходити побіч себе. Бо за вікнами був вечір, і Дарія мусіла зараз же відійти в нічну далечінь, щоб не вернутись ніколи.

4

Відходить. У руках мала Ігореву картину, яку їй дала його мати на спомин того вечора. Увійшла до його кімнати і, наблизившись, сказала м'яко й тепло, дивлячись йому в вічі:

— Картину твою, Ігоре, дала мені мама на згадку. Але тепер мені треба йти.

Обняв її швидко й міцно, його сталеві очі потонули в її зіницях. — І я дам тобі щось на згадку. Я хотів би, Даріє, щоб ти пам'ятала мене завжди і всюди, де ти не була б.

Повернулась злегка і почула на скроні дотик його уст. Був легкий і несміливо допитливий. Очі їхні зустрілись і полум'я, що спалахнуло в них, було силою, якій піддалися з покорою і повною самозатратою. Його уста припали до Дар'їних губ і з'єднались із ними довгим поцілунком повної самозатрати й сповнення туги, що чекала роками, щоб її здійснити.

Ще обіймали його рамена Дар'їн стан, як хвилина стала минулим. Вона, як оця казка за вікном, покотилась у травневу ніч.

Збудила жагу, створила бажання добути великі дари життя, щось неповторне й велике, сподіване, чого шукаємо йдучи самотою і навмання життєвими провулками. Прожити хвилину, що освітлюватиме його будні і життя, повне сірого труду в холодній чужині.

Обіцяв, що приїде Післязавтра. Але Дарія знала, що інші дні не настануть ніколи. Вона говорила:

— Не приїдеш. Знаю це. Роками я чекала тебе, але ти не приходив, хоч ми зустрічались інколи на прехресті наших життєвих шляхів. Сьогодні воно в нас останнє. Я приїхала з далекої чужини, щоб пережити його. Але тебе в'яжуть міцні пута. І знову шляхи наші розійдуться, може, щоб не зійтися вже ніколи.

І хоч запевняв, що приїде, Дарія чула тільки сум.

5

Уночі йшов дощ і шуміли дерева. З білого бузка за вікном скапували великі, гомінкі краплі й дзвонили в кам'яні плити пішоходу. Була травнева ніч, і молодик купав свої срібні ріжки в теплому дощі. У ставах співали жаби, в пущах розливав свої пісні соловей.

З недалекого лісу залунав постріл. Один, другий. Потім тиша.

...тоді він дав мені книгу. Велику, мудру й холодну. Її я ніколи не прочитала. Але вона лежала в мене на столі, і я думала, що він прийде колись.

— Роки прийшли. Велика була слава його образів і перед його талаком схиляли голови всі. Вона западала мені в серце, і я несла її з радістю і спокоєм. Але коли інші жінки захоплювались ним як чоловіком і казали, що він чарівний, я злилася і казала, що він мені зовсім не до вподоби і не розумію, чим він їм так подобався.

— Все ж був куток мого я, де він жив, майже непомітно для мене. Я завжди зачислювала його до моїх друзів, хоч ми жили віддалені один від одного на сотні кілометрів. І він кохав часто й одружився. І я не помилялася: коли в нього трапилось лихо з дружиною, він прийшов до мене і просив допомоги.

— Був вечір. Такий як цей. Теплий, весняний. Сидячи біля неї, ми забули дійсність так, як і сьогодні. Ми віднайшли один одного. І знову роки стали поміж нас.

— Є тяга. Велика тяга людини до людини, якої ніщо не потрапить заспокоїти, тільки повне відання, повна самозатрата, повна сполука душі й тіла... Це щастя.

Розглядала своє життя і шукала щастя. Так шукає великої перлини скупий, розсипавши на долоні свої скарби.

Була тільки віра, що воно прийде. Вона не гаснула, хоч ішли роки. Навпаки: вона ставала розпучливо певна.

Хіба можливо жити й згинути, не зазнавши ні хвилини справжнього щастя? Ні! Ні! Воно мусіло прийти, мусіло здійснитися. Воно, велике й неповторне.

Ще раз і ще переживала кожне його слово, кожен дотик і поцілунок. Від того родилося велике почування насолоди. Вона тривала й тривала й була схожа на травневу ніч, що розсипала свої чари за вікном. Теплі хвилі її були такі, як радість землі у весняну ніч творення.

— Швидко буде рік. Я приїхала з гір, і моє тіло було засмаглене від полонинського вітру,

а під шкірою кружляла гаряча кров. Ми сиділи один напроти одного, і його очі дивилися з насолодою на мої рамена, груди, шию. Я чула їхній дотик". Потім ми йшли в вечірнє місто, і він казав: я тішуся, що ти така гарна, і хоча життя бере від тебе і ти віддаєш йому якнайбільше себе, ти залишаєшся багата, сильна й повна.

— Потім я довго думала: чого тішився? Аж доки будні знову не приспали нашої зустрічі.

Чула його обійми і пізнавала ще раз і ще раз їхню тугу. Смакувала цілунки і мріяла в самітну травневу ніч про чудо здійснення.

Але ніч бігла й бігла. Десь скрадалися потайки тяжкі кроки, десь озвався металічний звук і замовк. Понад овидом пролетіла світляна ракета і впала в ліс.

А він шумів, шумів стиха, але потужною піснею стихії. Бо весна сорокчетвертого року червоним квітом крови цвіла по лісах і полях. Сини Землі боролися за найістотніші права на життя народу. Боролися з тими, що прийшли з заходу на свою загибіль і це тепер доживали своє соромітне життя на скривавленій українській землі. І з тими, що йшли зі сходу й півночі. Возами, моторами, літаками. Перед ними йшли партизанські їхні загони, як рамена потужньої потвори. Ними промацували землю, людей і ворога.

Удень земля цвіла і благословляла життя найкращою весною. Уночі гомоніла битвами і цвіла загравами. І хоча йшло до літа і дні ставали щораз довші, ночі битв ставали теж щораз довші, ставали білими ночами, аж докіль ріки крови і заграва пожарищ не зрівняли день із ніччю і літо з пеклом.

Тож місто, що досі мріяло свій сон історії між ставом і собором, проснулося і тривожно стало прислухатися до життя і шуму лісу та гомону великих доріг.

6

Львів.

Місто причаєне, заслухане в тривожні вісті зі сходу. Воно було обожнюваною красунею, за яку боролися лицарі. Скільки їх вже полягло в кривавому двобою, скільки нездійснених бажань вони кинули їй до ніг? Все ж горда пані була нічиєю. Бо, хоча була довгі, довгі роки бранкою раз одного, то знову другого, — не мав її ніхто.

На вулицях то одні, то знову другі виписували свої назви, що прославлювали їхніх героїв і святих. То одні, то знову другі установлювали права, що ніколи не мали повної сили. Завжди горда красуня струшувала їх з себе, як лев дрібних мурашок, що необачно виповзли на його гриву.

Цвіли криспаті каштани, вистрілювали стрімкими свічами свого цвіту понад містові хідники.

По вулицях котилися панцерні вози, танки торохкотіли сталевими гусеницями. Місто позіхало.

Час від часу чути було гарматні постріли, з'являвся ворожий літак, і гучномовці кликали людність, щоб покидала місто.

(Докінчення в черговім числі)

Фільм Галі Кучмій

„НАЙСИЛЬНІШИЙ У СВІТІ ЧОЛОВІК" про Михайла Свистуна з Манітоби

Ім'я Михайла Свистуна, якому тепер 80 років життя, залишиться назавжди леґендою для майбутніх поколінь найстарших українських поселенців Ольги-Овкбурн в Манітобі, 200 миль на північний захід від Вінніпеґу.

60 років тому, в році 1923, найславніший цирк усіх часів: Рінґлінґ Братерс Барнум енд Бейлей, робив виступи по всій Канаді з Михайлом Свистуном, якому дано ім'я „Найсильнішого в Світі Чоловіка". Опісля він практикував у славетного Гудіні і став відомим як штукар-маґ 42-ох пописів і як спеціяліст гіпнози.

На канві прецікавого життя Михайла Свистуна — штукара, гіпнотиста і силача з-перед 50-60 років, студентка фільму і стипендіянтка Шевченківської Фундації Галя Кучмій зробила прецікавий документальний пів-годинний фільм, виданий в Торонто фірмою Кіно Філмс Лтд., якого прем'єра була інавґурована 6 червня 1980 у Вінніпезі під спонзоруванням Уряду Манітоби і Державною Фільмовою Радою.

Запрошені представники Шевченківської Фундації і Централі КУК мали нагоду запізнатися з цим новим фільмом на українську тему під час перед-показу дня 15 травня 1980. Вартість фільму збагачено знаменитим скриптом коментаря в англійській мові пера відомого продуцента Роберта Дункана і наговореного неперевершеним акцентом світової слави українського фільмового артиста Голівуду Джека Паленца-Палагнюка. Самий 80-літний Михайло Свистун та інші персонажі фільму з Овкборн у своїх розмовах уживають української мови.

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ
СОЮЗУ УКРАЇНОК
КАНАДИ

ГОЛОВНІ УБОРИ

Українські народні головні убори в своїх способах носіння і формах зберегли багато давніх традицій. Головні убори та їх прикраси, відтворили соціяльну приналежність і служили мірилом економічної заможності. Вони змінювались залежно від віку і сімейного становища і мали особливе значення в народних обрядах. Різні способи носити головні убори поєднувались з ансамблем вбання.

Головні дівочі убори це вінки, стрічки і хустки. Літом вінки плели з живих квітів, зимою із штучних, виготовлених з вовни, стрічок, металевих блискіток, паперу та воску.

На Буковині такий дівочий головний убір називали кода, кодина, це обруч обшитий і прикрашений штучними квітами пацьорами і травою.

На Полтавщині і Київщині вбирали голову великою кількістю стрічок. Спереду у волосся втикали великі квіти, з-заду дрібні.

На Поділлі втикали навпаки, дрібні квіти укладали спереду, а великі позаду голови.

Гуцулки сплітали волосся в дві коси, переплетені червоною волічкою (уплітки), та складали на голові вінком.

Заміжні жінки обов'язково накривали голову. Найважнішим головним убором заміжних жінок по усій Україні було в давнину довге біле полотно (намітка, перемітка, плат, рантух, завій).

Намітки виробляли з найкращої якости пряжі, кінці їх прикрашували тканими узорами-заборами. На давніх намітках збереглись зразки узорного ткання техніки перебору. На пізніших орнамент вишитий. Льокальні відміни наміток, перш за все — у способах укладати їх на голові.

На Покутті намітку зав'язували півколом над чолом.

На Поліссі зав'язували плоско.

Рясували над чолом на Прикарпатті.

На Волині складали по довжині в п'ять разів, обкручували навколо голови і зав'язували на потилиці вузлом.

Характерним убором голови була кибалка. Були це круги виготовлені з ліщини, соломи і паперу, обмотані зверха полотном. Намотане на кибалку волосся закривали очіпками. Це плоскі, округлі накриття голови, що стягувались ззаду стрічками. В пізніших часах прийшла хустка, що зав'язувалась на осіпок, а часом і просто на волосся.

Деякі головні убори зберігаються і в Українських Музеях Канади.

Галина Михальчук

ОСВІТА '80
ЛІТНІ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА

6-го липня — 3-го серпня

Інститут Св. Івана й Канадський Інститут Українських Студій спонсорують курси Українознавства в днях 6-го липня до 3-го серпня, 1980, в Інституті Св. Івана в Едмонтоні, Алберта.

Студенти будуть перебувати в Інституті й побирати слідуючі курси:

1. Українську мову, включаючи розмовну
2. Культуру і мистецтво
3. Спорт
4. Лекції — запрошених лекторів
5. Прогульки

Ця призначена сесія дає можливість студентові дістати кредитові оцінки від Албертійського Департаменту Освіти в 'High School Ukrainian' 10, 20 або 30, і в той самий час дає нагоду учасникові задовольняючий, приємний і творчий досвід, як також зустріч з другими студентами в Українському культурному оточенню.

Для дальшої інформації, або аплікації, прошу пишіть до:

ST JOHN'S INSTITUTE
11024—82 Avenue
Edmonton, Alberta T6G 0T2
Phone: 439-2320

МОЛОДЬ

Вибрані думки з доповіді голови Провінційної Екзекутиви ТУС на Східну Канади п. І. Кубрака, яка була виголошена на Конференції в Торонті в жовтні 1979 р.

Координація між нашими складовими організаціями СУС по-відділах (за незначним винятком) майже не існує. А найбільше разить те, що вони не почуваються між собою, як братні організації, споєні в одній ідеології. Таке явище обмежує наші спільні досяги й вже крайній час знайти спільну мову, спільні зацікавлення. Час подумати за виховання нашої молоді при громадах — взагалі, а зокрема — молоді СУМК.

Відродження праці по відділах СУМК само-по-собі не прийде. В цьому відтинку — крім моря слів — ми не робимо нічого також. Треба більше діяти, як говорити, критикувати та шукати в них того, чого вони не мають в собі, бо ми для них не дали. В душі, молодь бажає нашої помочі, хоч назовні їх ставлення до організацій старших пасивне. Зауважується характерна риса — відчуження або так зв. недоторканість. Щоб мати на них принаймні мінімальний вплив — треба спершу взяти в руки самих себе та піднести свій організаційний рівень самодисципліни, а тоді приступати до розв'язки цієї болючої проблеми.

В питанні занедбання виховання молоді, треба бути відвертими й взяти за це відповідальність на себе тим, що перебільшуємо їх місію, насаджуємо забагато суто-організаційними обов'язками, а в той час — не маємо виробленої програми, як треба виховувати молодь в організації, відповідно віку. І ті всі наші високі надії їх денервують. Безумовно, що течія так зв. „радикалізму" в 60-х роках проти так зв. „естаблішменту" також не сприяла позитивно на виховання нашої молоді, залишки якої відчуваються ще й до сьогодні.

Відоме гасло „Молодь — Майбутність Народу" настільки сильне й переконливе, що старша ґенерація, втомлена довголітньою працею, майже зрезигнувала із свого патріярхального почуття й кожної хвилини готова здати кермо в руки молоді: державою, церквою й організацією. Наші організації не є позаді в цьому відношенні також! Нашим захопленням ще й тепер немає меж і дивимось на неї, як на велетнів і спасителів нашої світлої майбутности. Склали свої руки й чекаємо, коли ж прийде той день! Безперечно, що тут криється багато правди, бо ж це природнє відчуття. Ніхто не є вічним й евентуально молодь мусить прийти колись на зміну старшим. Але, з якою підготовкою стане наша молодь в проводі українського національного життя — на прю за збереження нашої національної ідентичности, коли вона виховується сьогодні в цьому розбурханому морі щоденної денаціоналізації в більшости самотужки?! Будьмо щирі й запитаймось себе, який вплив ми маємо сьогодні на молодь СУМК?!

З процесом старіння старшої ґенерації, прийде той час, коли „Майбутність Народу" дістанеться в обійми грядучого молодого покоління та буде керуватись їх ґенієм. А, властиво, опиниться в руках потенціялу наших теперішніх стремлінь й посвяти у підготовці й вихованні молодих кадрів в рядах СУМК-у.

Тому, не сміємо завчасно резиґнувати від наших організаційних обов'язків і відповідальности та покладатись на порожні мрії, якщо хочемо забезпечити собі й своїому народові світлу майбутність в руках теперішньої молодібуйности.

Подібних прикладів можна навести багато більше, які вказували б на занепад організаційної дисципліни й поява байдужости. Але й тих вистачає, щоб встановити дійсний стан та зробити діяґнозу нашому організаційному організмові й аж тоді шукати за відповідними на це ліками. Доки цього не зробимо, шкода наших з'їздів й шкода паперу на всі ті постанови, особливо, коли вони торкаються справи виховання молоді. При такому стані, також не можна легковажити, коли говоримо за творення нових відділів, бо не штука його створити, а штука втримати!

Для піднесення праці й належного виконання наших завдань, потрібні запевнені засоби: час, фінанси й пошану до проводу, крім обмеженого часу, одинокий можливий засіб, який посідає ваша Східня Екзекутива чи екзекутиви взагалі — це бити в дзвін тривоги, що й робимо ми це сьогодні, бити до вашого сумління й совісти, бо лише в цих характерних рисах поодинокого члена, криється ще організаційна сила СУС.

За словами був. редактора „Українського Голосу", св. п. І. Сирника — „Це моя „СВЯТАЯ СВЯТИХ". Я українець і своєї української духовости за ніяку ціну не зречуся . . .". Ця цитата нашого вельми заслуженого й довголітнього члена ТУС вийшла з його уст в 1967 р., на Сві-

(Докінчення на ст. 31)

WORLD CONFERENCE OF THE DECADE FOR WOMEN

THE MID-DECADE FORUM

Plans have been made by the Conference of Non-Governmental Organizations and organized in consultation with the United Nations and the Government of Denmark, to sponsor an NGO Forum, that would run concurrently with the World Conference of the Decade for Women.

The Forum will take place at the University of Copenhagen at Amager from July 14th to 24th inclusive and will be open to women and men, including those from local, national, regional and international organizations which do not have consultative status and, which, therefore, will not be invited to the UN Conference itself.

It is hoped that participants will come from all geographical regions, with varied viewpoints and idiologies. As the Forum is not a decision-making body, participation will be open. Through the participation of consultative NGO's in both meetings and such activities as official briefings each day, it is also hoped that there will be close communication between the UN Conference and the Forum. In addition, there will be an NGO newspaper which will report on activities at both meetings.

In the development of the programme for the Forum, two Consultations have been held in Geneva and New York to involve the thinking of a broad group of persons, not represented on the planning Committee. From these Consultations, the following areas have emerged as being the major themes for the Forum — the themes for the Decade — Equality, Development and Peace; and the sub-themes for the Conference — Health, Education and Employment; and the issues of Racism and Racism and Sexism; and Migrants and Refugees. These will be considered in a variety of types of meetings including panel sessions, exchange of information and "how-to" workshops.

Two new items on Palestinian women and on women refugees will be included on the agenda for the 1980 World Conference as a result of decisions taken by the General Assembly of the United Nations during its last session. The General Assembly also requested that a review of the situation of women refugees the world over be submitted to the Conference, along with the recommendations concerning measures for assistance to them. The report will be prepared by the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees. — (Notes from the United Nations Bulletin).

It is indeed heartening to note that Ukrainian women have been delegated from U.S.-SFUJO, and from Canada O.Y.K. & O.J.L.V.U. to attend the NGO Conference in Copenhaagen. One of the delegates, Mrs. O. Prociuk, who also attended the Mexico Conference in 1975, brought to the attention of the Planning Committee, the plight of the woman in Ukraine, especially the abuse of the rights of the political prisoner.

From Canada, Mrs. S. Prociw, made a request through the Status of Women in Ottawa, that the Official Delegation to the World Conference, take into consideration the position and persecution of women in Ukraine. Both suggestions were accepted for discussion by the Decade Secretariat.

Other Ukrainian Women's Organizations may have brought forth similar requests and suggestions to assist our discriminated and suppressed sisters in Ukraine.

Halyna Melnyk

SUCCESS

He has achieved success who has lived well, laughed often, and loved much; who has gained the respect of intelligent men, and the love of little children; who has filled his niche and accomplished his task; who has left the world better that he found it, whether by an improved poppy, a perfect poem, or a rescued soul; who has never lacked appreciation of earth's beauty, or failed to express it; who has always looked for the best in others and given the best he had; whose life was an inspiration; whose memory a benediction.

(B. A. Stanley)

WE ALL KNOW PROBLEMS!

How we meet them makes the difference. One man gives up. Another perseveres... And armed with new knowledge — born of trying, finds the way to succeed. What do you see down a rocky path?

Stumbling blocks or stepping stones? It's the point of view that counts.

(Paul Mann)

EXCERPTS FROM AMNESTY INTERNATIONAL BULLETINS — CANADIAN SECTION

January 1980

USSR arrests increase — arrested since 10 October 1979 are: Vasyl Striltsiv, Mykola Horbal and Petro Rozumny, all Ukrainian national rights activists. With the arrest of Vasyl Striltsiv, six Helsinki monitors are now in custody awaiting trial in the USSR. The others are Eduard Arutyunan, a mathematician and member of the Armenian monitoring group and four Ukrainian monitors: Oles Berdnyk, Yuri Litvyn, Petro Sichko and Vasyl Sichko.

Huber Motos, one of Cuba's best known political prisoners, was released on 20 October 1979 after serving a 20-year sentence. In a letter to Amnesty International after his release, Sr. Matos thanked the movement for its efforts: "While nothing could prevent my serving the 20-year sentence in its entirety, there is no doubt in my mind that your endeavours were a determining factor in the preservation of my life during my imprisonment."

The International Secretariat of Amnesty International in London, England learned in November 1979 of the release of 235 prisoners under adoption or investigation and took up 247 new cases.

February 1980

Yuri Badzyo, a 43-year old Ukrainian philologist has been imprisoned in connection with a study he was working on which was critical of Soviet nationalities policy and its effects on Ukraine. After a closed trial in Kiev on 21 December 1979, Yuri Badzyo was given the maximum sentence of seven years' imprisonment in a corrective labour colony and five years' internal exile for "anti-Soviet agitation and propaganda."

Mykhalo Osadchy, a Ukrainian writer and journalist, completed a seven year term of imprisonment for "anti-Soviet agitation and propaganda" early in 1979 and began the final part of his sentence: thre years in internal exile. He was sent to a location near Troitsko-Pechorsk in a remote part of the Komi region in northwest Siberia. Amnesty International has recently learned that the authorities informed him on 3 December 1979 that they were charging him with "negligent destruction or damaging of state or social property." The charge carries a maximum three-year sentence.

March 1980

Argentina — Two survivors, a 27 year-old factory worker and a 20 year-old student, who escaped from secret detention camps in Argentina, have described a pattern of systematic torture and brutality culminating, they believe, in death for most of the people they met in the camps. They spent 15 months in the camps after being abducted within two weeks of each other in November 1977 in Buenos Aires. They were in five camps between them and their account provides details on hundreds of prisoners. The report throws new light on the possible fate of thousands of Argentine citizens who have "disappeared" over the past three years. Local human rights groups say the disappearances total more than 15,000. . . . But men were taken first to Club Atletico, a building in Buenos Aires which served as an initial depot for prisoners, where they saw their first "operating theatres", as the torture rooms were called. It had three, each furnished with an electric cattle prod and a metal table, to which prisoners were bound naked.

. . . According to the two men, torture could go on for hours, day after day: "Between sessions of the cattle prod, they would hold our heads under water, hang us up by our feet, . . . beat us with chains, put salt on our wounds, . . . Everything was done under the supervision of a doctor . . ."

. . . A prisoner who had served as a doctor in the camps told the two men that he had discovered that some "transferred" prisoners were given injections of a powerful sedative, then taken by lorry and loaded into an aircraft "from which they were thrown into the sea, alive but unconscious."

April 1980

Mykola Slobodyan, a 43-year old Ukrainian former lieutenant in the militia, is critically ill in a corrective labour colony in the Soviet Union. Now believed to be in his fifth year of imprisonment, he is serving an 11-year sentence for participating in a Ukrainian nationalist group known as Homin which sought independence for Ukraine.

Mr. Slobodyan is known to have suffered for several years from a duodenal ulcer. Although it is reported to have bled on several occasions,

he has not been given adequate treatment. Despite his deteriorating health, he is still compelled to work and is reported to have been punished frequently for failing to fulfil production targets.

Vladimir Shelkov, 84, founder of The True Witness Publishing House, a religious publication, died this year in prison in the Soviet Union after serving a total of 23 years as a prisoner of conscience.

Submitted by *Helen Raycheba*
Convenor of International Affairs
Ukrainian Women's Association of Canada
Edmonton

GRANDMOTHERS DEFINED

(A third grader was asked to write an essay entitled "What a Grandmother is".)

GRANDMOTHERS

A grandmother is a lady who has no children of her own, so she likes other people's little girls. A grandfather is a man grandmother. He goes for walks with the boys, and they talk about fishing and tractors and things like that. — Grandma don't have to do anything but be there. They're old so they shouldn't play hard or run. It is enough if they drive us to the market where the pretend horse is and have lots of dimes ready. Or, if they take us for walks, they should slow down past things like pretty leaves and caterpillars. They should never say, "Hurry up". — Usually they are fat, but not too fat to tie kid's shoes. They wear glasses and funny underwear. They can take their teeth and gums off. It is better if they don't typewrite or play games except with us. — They don't have to be smart, only answer questions like why dogs hate cats and how come God isn't married. They don't talk baby talk like visitors do, because it is hard to understand. When they read to us they don't skip or mind if it is the same story again. Everybody should try to have one, especially if you don't have television because grandmas are the only grownups who have got time.

(Loisville Journal)

— — — —

Life brings us many things that are deeply distressing,
But in God's Hand a burden becomes
a spiritual blessing.

CHILDREN LEARN WHAT THEY LIVE

If a child lives with criticism,
he learns to condemn.
If a child lives with hostility,
he learns to fight.
If a child lives with fear,
he learns to be apprehensive.
If a child lives with pity,
he learns to feel sorry for himself.
If a child lives with ridicule,
he learns to be shy.
If a child lives with jealousy,
he learn what envy is.
If a child lives with shame,
he learn to feel guilty.
If a child lives with encouragement,
he learns to be confident.
If a child lives with tolerance,
he learns to be patient.
If a child lives with praise,
he learns to be appreciative.
If a child lives with acceptance,
he learns to love.
If a child lives with approval,
he learns to like himself.
If a child lives with recognition,
he learns that it is good to have a goal.
If a child lives with sharing,
he learns about generosity.
If a child lives with honesty and fairness,
he learns what truth and justice are.
If a child lives with security,
he learns to have faith in himself and in those about him.
If a child lives with friendliness,
he learns that the world is a nice place in which to live.
If you live with serenity,
your child will live with peace of mind.

With what is your child living?

НОВА НАУКОВА ПРАЦЯ

Етимологічно-симантичний словник української мови Митрополита Іларіона (проф. д-ра І. Огієнка) перший том, букви А-Д щойно вийшов з друку за редакцією проф. д-ра Юрія Мулика Луцика. Видання Інституту Дослідів Волині, накладом Товариства Волинь.

Це перший словник цього роду в історії українського мовознавства. Цінна вступна стаття-передмова д-ра Юрія Мулика-Луцика подає етапи праць д-ра І. Огієнка над цим словником та його іншими науковими працями.

Етимологічно-семантичний словник української мови запляновано на 5 або 6 томів, які появлятимуться за чергою під доглядом Товариства Волинь та редакцією проф. д-ра Ю. Мулика-Луцика.

З технічного боку видання також дуже гарно оформлене. Перший том має 365 стор. друку, гарний папір, полотняна в синім кольорі тверда обкладинка з золотими витисками. Ціна $20.00 за примірник. Адреса видавництва:

RESEARCH INSTITUTE OF VOLYN
P.O. Box 606
Winnipeg, Man., Canada R3C 2K3
Управа Інституту Дослідів Волині

Петруся Саракула з Вінніпеґу на сцені Ню-Йоркського Театру

Стипендіянтка Шевченківської Фундації і Театрального Центру Манітоби Петруся Саракула цього року доповнює свої театральні студії у Драматичній Школі Герберта Берґгоф — Юти Гаген у Ню Йорку. Рівночасно вона зголосилась в Ню Йорку на пробне переслухання до Репертуарного Театру при 20-ій вулиці, у висліді чого її заангажовано грати головну ролю в одноактовій драмі-комедії „Самопосвята-Селфсакрифайс", яка з повним успіхом проходила в тому театрі впродовж 6 тижнів.

Петруся Саракула закінчила Рідну Школу при Катедрі св. Володимира й Ольги у Вінніпеґу, де вона часто виступала на сцені при нагоді різних українських святкувань. Перед виїздом до Ню Йорку, Петруся Саракула закінчила Національну Школу Драми в Монтреалі і ряд драматичних курсів при Високій Школі Мистецтв у Бенф.

ПЕРША КОНФЕРЕНЦІЯ ПРО КИРИЛИЧНІ СТАРОДРУКИ

В п'ятницю, 28 березня 1980 року, в приміщеннях Колеґії Св. Андрея, Департамент Славістичних студій на Манітобському університеті при співпраці з Канадським Інститутом Українських Студій та Колеґії Св. Андрея влаштував першу того роду Конференцію присвячену старим кириличним рукописам і стародрукам, що знаходяться в канадських бібліотеках і приватних книгозбірнях. Програма Конференції включала наступні доповіді, які будуть друковані в „Журналі Українських Студій": Едвард Касинець (Гарвардський університет): „Старі кириличні рукописи і книги — історична еволюція і сучасна історіографія"; Ірaїда Тарнавецька (Манітобський університет): „Старі східньослов'янські кириличні рукописи і книги в канадських фондах — загальний огляд"; Наталія Пилип'юк (Гарвардський університет): „Давня українська література — огляд видань і дослідів за останніх 25 років"; Роберт Метісон (Бравнський університет): „Методологічна проблема опису давніх рукописів і книг на прикладах бібліотеки митрополита Іларіона-Огієнка". Про збірку стародруків, які зберігаються в Славістичній Сексії бібліотеки Манітобського університету, говорив І. С. Мухин, голова секції.

Конференцією провадив її організатор Ярослав Розумний з Манітобського університету. Після Конференції учасники оглянули виставку рукописів і стародруків Митрополита Іларіона, що зберігається в бібліотеці Колеґії Св. Андрея. Коментарі до поодиноких книг давав Р. Метісон.

НЕМА КРАЩОГО І ВАРТІСНІШОГО ДАРУНКА

ЯК ДОБРА КНИЖКА

1. **Українські діти — наше майбутнє**
   Збірник есеїв з нагоди Року Дитини, ціна $7.00, пошта 30 ц.
2. **Українське дошкілля**
   Збірник виховних матеріялів, ціна: $20.00, пошта 60 ц.
3. **Не одним хлібом живе людина.**
   Рел. есеї, ціна $3.00, пошта 30 ц.

ЗАМОВЛЕННЯ:
CHILDREN'S CARE GROUP
16 Rivercrest Road
Toronto, Ontario, Canada
M6S 4H3

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Марія Познанська

Соловейко

У саду в нас, на калині,
Кожен ранок на весні,
Мов дзвіночки, солов'їні
Розливаються пісні.

Я прокинусь рано-рано,
У садочок вийду я,
Під калиноньку стану,
Вивчу пісню солов'я.

Буду так і я співати,
Бо і в мене голос є.
Мама скаже: — В нас у хаті
Солов'ятко є своє!

Михайло Яременко

Мої олівці

Мама раз прийшла з книгарні
Із коробкою в руці.
В ній рядком лежали гарні
Кольорові олівці.
Олівці тепер у мене —
Є червоний і зелений.
Ось я зараз намалюю
На папері поле й сад.
Вітер листячко хвилює,
Дозріває виноград.
Змалювати б вітерець,
Де для нього олівець?
Чом не можу олівцями
Змалювати я роси?
Мабуть, ти купила, мамо,
Олівці мені не всі?

КВІТКА І БУЛЬДОЗЕР

Юрій Ярмиш

На поляні ріс Клен.. І співав на тому Клені Щиглик.

Співав про сонячну поляну, русявого Хлопчика, який приходив гратися до Клена, і про шовкову траву.

Одного ранку Щиглик глянув на поляну і з а й ш о в с я дзвінкою піснею:

— На нашій поляні розквітла гарна Квітка!

Одразу над Квіткою закружляли барвисті Метелики, загули Бджоли. А трохи пізніше прибіг на поляну Хлопчик.

— Ой. яке диво розквітло! — зрадів він.

І схилився над Квіткою, милуючись її красою.

Та раптом почулось гучне тарахкотіння, і в хмарі диму на поляну виїхав Бульдозер. Він загуркотів іще сильніше й опустив свій ніж-лопату до землі:

— Р-розійдись! Зар-раз попр-рацюю!

— Стій! Що ти робиш! — тривожно гукнув Хлопчик. — Поглянь на цю Квітку!

— Не знаю ніякої Квітки. Мені треба поляну прибрати, щоб гарна була!

— Вона й так гарна! — занепокоєно засвистів Щиглик.

— Ми не дамо тобі знищити нашу Квітку! — залопотіли крильцями Метелики, задзижчали Бджоли перед самою лопатою Бульдозера.

Бульдозер від несподіванки чмихнув і замовк. І вже спокійно сказав:

— Ось дивіться! Клен є? Є! Він буде рости далі. А про Квітку я не чув!

— Та вона ж сьогодні розквітла! — вигукнув Хлопчик.

— Та-ке буває! — зачмихав знову Бульдозер. — Не рости, де не слід!

— Роздивись краще! — обурився Хлопчик. — Тобі, певне, не сюди треба, а он на ту галявину, де сміття накидано горою!

— Так-так! — п о х о п ився Бульдозер. — Спр-равді так! Зар-раз прибер-ру бр-руд!

І він швидко покотив далі, туди, де лежала велика купа сміття.

А на поляну залетів пустун Вітерець, розвіяв дим і став гойдати красиву Квітку.

— Що тобі сказала Квітка? — спитав у Вітерця Хлопчик.

— Вона дякує Щиглику, Метеликам, Бджолам, а особливо тобі, Хлопчику, що ти ростеш такий хоробрий і справедливий.

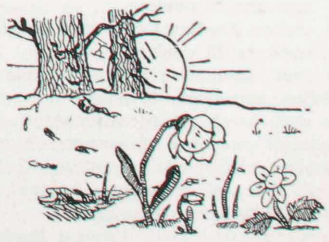

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У світлу пам'ять мого дорогого мужа, бл. п. Василя Кравця, який упокоївся в Едмонтоні 9 квітня 1980 року, кладу китицю квітів на свіжу могилу та засилаю $25.00 на журнал „Промінь".

Дружина Анна Кравець, Едмонтон

— — — — —

У роковини упокоєння мого дорогого мужа, бл. п. Івана Гарасимюка, який відійшов від нас 1 серпня 1979 року в Тіодор, Саск., в його світлу пам'ять складаю $20.00 на журнал „Промінь".

Дружина Ірина Гарасимюк, діти і внуки, Тіодор, Саск.

— — — — —

Замість квітів на свіжу могилу моєї дружини Стефанії Іщенко, яка упокоїлась 18 травня 1980 р., і яка була передплатницею з перших днів появи журнала „Промінь" жертвую 25.00 дол.

Володимир Іщенко, Вінніпеґ

— — — — —

У 10-ті роковини упокоєння сл. п. Корнеля Редкевича, з жалем і смітуком згадуємо цей жалібний день, у якому відійшов від нас 8 липня 1970 у вічність улюблений муж, батько, дідусь і прадідусь, на його могилу кладемо віночок незабудьків у світлу пам'ять покійного і засилаємо скромний дар у 20-річчя журнала „Промінь". Пам'ять про покійного завжди з нами.

Дружина Варвара Редкевич, дочка Оля син Зеновій, внуки і правнуки

— — — — —

У четверті роковини упокоєння моєї дорогої й незабутньої дружини, бл. п. Добродійки Ольги, яка відійшла у вічність 15 червня 1976 року, складаю у її пам'ять скромну пожертву на „Промінь", в сумі $25.00.

о. С. В. Савчук

— — — — —

Кладу квітку на свіжу могилу заслуженої піонерки, бл. п. Марії Микитюк з Вернон, яка упокоїлась 28 березня 1980 р., в її пам'ять складаю $5.00 на журнал „Промінь".

М. Паламарчук, Вінніпеґ

— — — — —

У перші роковини упокоєння — 24 червня минулого 1979 року, найдорожчої моєї дружини Софії Іваницької, складаю на нев'янучий вінок на „Промінь" $10.00 і загилаю мою передплату. Покійній Софії хай земля буде легкою.

Стефан Іваницький, Торонто

— — — — —

Відійшли у вічність: мій дорогий муж, дідусь і прадід Никола Малінський упокоївся 1978 р. на 86 році життя;

дочка Олеся Осадчук упокоїлась 23 липня 1960 р. — прожила 35 років;

дочка Альбіна Ґуляк упокоїлась 25 вересня 1976 р. — прожила 55 років;

моя дорога сестра Мирослава Гавриш упокоїлась 1957 р. проживши 46 років;

мої незабутні батьки-піонери — тато Іван Ягольницький упокоївся 17 червня 1928 р. на 74 році, а мама Євдокія з Дзядиків упокоїлась 2 липня 1918 р. на 52 році. У їх світлу пам'ять складаю нев'янучі квіти і засилаю $50.00 на „Промінь".

Клавдія Малінська, Канора, Саск.

У перші роковини упокоєння моєї дорогої сестри, бл. п. Фрозини Гуменчук-Стратійчук, яка відійшла у вічність першого липня 1979 року, у світлу пам'ять покійної складаю $50.00 на Катедру Пресв. Тройці у Вінніпеґу і $10.00 на журнал „Промінь".

Покійній вічна пам'ять!

Сестра Катерина Дутка з родиною, Канора, Саск.

— — — — —

Замість китиці квітів на свіжу могилу бл. п. Григорія Вороха, який упокоївся в шпиталі в Норт Бетлфорд, Саск. в м. травні 1980 року, в його світлу пам'ять складаємо $15.00 на журнал „Промінь".

Покійному Григорієві вічна пам'ять.

За відділ ім. О. Кобилянської у Витків, Саск.:

Ганя Іванчук, голова О. Волошин, секр.

— — — — —

У світлу пам'ять моїх родичів Наталі і Василя Добровських — мама упокоїлась 23 листопада 1965 р., тато 7 листопада 1974 р.

Брати — Володимир 16 листопада 1966 і Спиріон 27 січня 1970 р.

Сестри — Ганя Роґовська 3 травня 1973 і Анастасія Левик 28 жовтня 1976 р. Замість квітів на їх могили складаю $20.00 на „Промінь". Покійним Вічна Пам'ять.

Дочка і сестра Ольга Масиник, Саскатун

— — — — —

Замість китиці квітів у роковини упокоєння бл. п. Параскевії Циганевич, складаю 20.00 на журнал „Промінь".

Анна Скоробогач, Саскатун

Замість китиці найкращих квітів на свіжу могилу мого дорогого, ніколи незабутнього батька, бл. п. Василя Гудими з Шіго, Саск., який відійшов у вічність 29 травня 1980 р. в його світлу пам'ять засилаю $10.00 на „Промінь".

Дочка Вероня Гарас, Фовм Лейк, Саск.

Звіт провінційного З'їзду Союзу Українок в Саскатуні

Провінційний З'їзд складових організацій С.У.С. на Саскачеван, під гаслом „Дитина скарб нації", відбувся в Саскатуні в днях 2, 3 і 4 листопада 1979 р. в приміщенні Катедральної авдиторії. З'їзд почався в п'ятницю 2-го листопада о 8:00 год. ввечері, парадовим входом сумківців з прапорами, а вслід за ними делеґатки Союзу Українок з прапорами, з участю пані Надії Боднар, голови Союзу Українок Канади з Едмонтону та пані Павлі Данильчук з Канори, голови провінційної управи на Саскачеван. По відспіванні гимнів сумківського та Союзу Українок Канади, приступлено до програми з'їзду; спільну сесію котру перепроваджував цього вечора Теодор Гавриш, голова провінційної екзекутиви СУМК на Саскачеван. Молитву проказав капелян сумківців, Всеч. ої О. Гупка, і дво-хвилинною мовчанкою вшановано пам'ять відійшовших у вічність членів складових організацій С.У.С. Слідували привіти представників складових організацій С.У.С.

Вибрано резолюційну комісію із слідуючих: пані С. Стечишин і добр. Л. Удод від С.У.К., пани Юрій Шкварчук і Альберт Качковський від Т.У.С., Степан Талпаш і Степан Рудей від Інституту П. Могили, пані Галя Максимюк і Анна Холод від Музею, Теодор Гавриш від сумку.

Чайним прийняттям зайнялися обидва відділи С.У.К. в Саскатуні. Під час прийняття, як також і в суботу, була нагода розглянути виставки які зарядила провінційна екзекутива. Була вистава і продаж книжок і підручників для українських та недільних шкіл, та інших річей із церковного складу при Консисторії у Вінніпегу. Пані Галина Данильчук з Канори, референтка садочків, зайнялася виставою матеріялів особливо для садочків. На стіні висіла мапа... „Україна у вишивці". Це також проєкт пров. екзекутиви, якого зібрали і опрацювали пані Розалія Дух і Текля Ременда. На розігравку, членки пров. управи з допомогою декотрих відділів вишили і викінчили гарну капу та кількох інших вишитих річей, за старанням реф. мистецтва пані Василини Стиранки. Також були на показі речі до проєкту вишивок від відділів з Йорктону, Норт Бетелфорд та Саскатуну, як також і Сумківські виставки ручних робіт... кераміки, писанок та вишивок з Канори і з відділу при Катедрі в Саскатуні.

У суботу 3-го листопада Т.У.С. і С.У.К. з Саскатуну видали сніданок делегатам і гостям. Було на з'їзді 34 делеґаток і 122 гостей. З самого Норт Бетлфорд прибуло 21 членкинь. Відкриваючи окрему сесію С.У.К. пані П. Данильчук покликала до президії пані Н. Боднар з Едмонтону, д-р С. Стечишин, Й. Михайленко, С. Стратійчук, О. Гавриш, К. Шолтер, Е. Табашнюк, М. Ткачук, котрих, як бувших голов провінційної екзекутиви, разом із пані Данильчук, було вшановано „корсажами". Покликано також предсідницю цієї сесії, пані С. Талпаш, Бюкенен, Саск., та двох секретарок — пані А. М. Тріщук і добр. М. Гупка, обидві з Саскатуну.

Всеч. о. д-р Г. Удод проказав молитву і вшановано однохвилинною мовчанкою пам'ять бл. п. О. Андрущак.

По прочитанні й прийнятті протоколу минулого з'їзду в Йорктоні, 1978 року, слідувало читання й прийняття звітів діяльности членок провінційної екзекутиви за минулий рік. Пані П. Данильчук представила членок уступаючої управи, які численно прибули на з'їзд. Добр. О. Бойчук прочитала кілька писемних звітів від відділів і також особистий привіт від пані К. Лабюк, рекордової секретарки та референтки архіву. Слідували привіти і представлення присутніх делеґаток і гостей.

Привіт голови пані П. Данильчук належно підкреслив старання провінційної управи що до виховання молодого покоління. Хоч молодь часом робить помилки, конечно дати їм нагоду брати живу участь у всіх ділянках нашого громадського життя. „Краще прозьбою ніж грозьбою",, казала вона. Також зложила подяку своєму зарядові за щиру співпрацю за минулих два роки, що екзекутива містилася в Канорі, та всім що причинилися до плянування та виконання праці цього з'їзду. Побажала нововибраному зарядові якнайкращих успіхів.

Пані А. Клапоущак подякувала, в імени всіх членок, уступаючій екзекутиві за їх віддану працю а пані С. Талпаш, перша заступниця глови подякувала пані Данильчук за її провід.

Референтка садочків пров. екз. пані Галина Данильчук з Канори дала дуже цікаву інформативну доповідь про „Наші садочки". Всі слухали з захопленням промови цеї молоденької мати-вчительки. Подаючи дещо про історію Українських садочків та їх цілей, вона далі розповіла в деталях, як пристосувати і прибрати кімнату (часом тільки куток пивниці під церквою!) для садочка. Подала вона поради про матеріяли та прилади потрібні до науки і коротенько оповіла розпорядження дня навчання в садочку, та як цю науку виконувати. Мала вона на показ багато матеріялів, книжок, образків і т. д. Слухаючи доповіді пані Галини здавалось, що всі присутні могли б стати учительками садочку, так цікаво вона це завдання представила. Вона також ностарала збірник матеріялів і роздала по одному примірнику кожному відділові Саскачевану. По доповіді слідувала коротка дискусія, де було пропоновано зарядити „воркшоп" для учительок садодчків. Згадано, що в Канорі минулого року це було зроблено, але тільки околиці близько Канори брали участь. Була заувага, що повинні ми всі старатися вживати тільки правильні слова в домашній розмові, а не приевоювати англійських слів. Була також гадка щоб зібрати на тасьму (відеотейп") провадження садочка, щоб користувалися нею зацікавлені учительки, і щоб робити всякі старання про навчання української мови в школах.

Слідувала доповідь д-р Савелі Стечишин на тему „Наша молодь" а точніше забезпечення конечні щоб наша молодь не засимілювалася, а лишалася українською, хоч ми живемо в багатокультурній країні. Вона пригадала, що пок. дост. Дж. Діфенбейкер давав українцям в Канаді признання за їх добре зорганізоване національне життя. Це було можливим, бо ми мали добрих провідників, і до цього поступу Союз Українок Канади багато причинився. Але життя йде вперед, вона сказала, і теперішні зміни в життю загрожують нашому українському національному життю. Багато нашої молоді вже впали жертвою асиміляції. Тому, що асиміляція також загрожує нашому народові в Україні, конечно нам збрегти свою мову і культуру тут в Канаді і в інших країнах вільного світу. Конечним є добре батьківське виховання в домах з піддержкою недільних

та українських шкіл, літніх курсів, інститутів, і т. д. Діти які знають історію свого народу ніколи не посоромляться свого походження, і вже час, щоб ми збулися почуття меншевартости. Як сталося, що українці є в Канаді і розсіяні по цілому світі? Чи це не Боже проведіння щоб наш нарід у вільній країні зберігав і боронив своє рідне, коли на рідних землях це заборонено. Це тільки головні думки промови пані Стечишин.

Приступлено до рекомендацій для резолюційного комітету. Пров. екзекутива внесла дві рекомендації:

1. Щоб у майбутньому Пров. управа Союзу Українок на Саскачеван поширила свою стипендію для студентів, що вивчають українську мову. Дотепер давано вступну стипендію до університетів у Саскатуні й Реджейні для студентів першого року навчання, які проявили зацікавлення в Українознавстві. Суґестуємо, щоб цю стипендію могли отримувати також студенти технічних шкіл, як також студентки які беруть вишкіл на медсестер.

2. Щоб при нашій Централі Союзу Українок Канади в Едмонтоні створити „Фонд Допомоги" для потребуючих наших студентів, які студіюють Богословіє.

На цім закінчилася ранішня сесія Союзу Українок Канади.

Після перерви на обід в Катедральній авдиторії, слідували спільні сесії, починаючи річними зборами Інституту ім. П. Могили. Виринули дуже жваві і корисні дискусії над проблемами в провадженні виховної праці між студентами при Інституті. Було вшановано уступаючого ректора Інституту, пана А. Качковського і його дружину пані Целіну і вручено їм малюнок-картину як пам'ятку за їх пильні старання впродовж десять літ ректорства. Також було вшановано пана М. Сорочку, вступаючого голову дирекції, та вручено йому табличку. Представлено також нового тимчасового ректора пана Ф. Кіндрачука, який вже цю працю виконує від липня ц. р.

Далі відбулася сесія СУМК-у котру перепроваджував Андрій Гавриш, нововибраний голова Пров. Екз. СУМК-у. Тут промовляв голова Краєвої управи СУМК, Пилип Цимбалюк з Едмонтону. По цікавій дискусії про працю та проблеми СУМК-у з'їзд погодився, що всі старання батьківських організацій повинні бути звернені до помочі молодечій організації, і що цієї помочі конечно потрібно **тепер...** Але не конче грошевої помочі потрібно, а помочі в приготуванні програм та виконання їх. Закінчено сесію сумківським гимном.

Слідувала головна доповідь цеї спільної сесії. Пані Н. Боднар взяла за тему „Рік Дитини — Молодь". Ми все журимося своєю молодю — а щось такого як „Рік дитини" застановляє нас звернути особливу увагу в цю сторону. Пані Боднар подала дуже практичні зауваги що до виховання дітей в українськім дусі. Вкінці кожний батько і мати відпповідальні за це виховання, а головно мови та релігії. Вщепіть в дітей любов до української культури, і подбайте про бібліотеку та заохочуйте дітей читати добрі книжки. Працюймо разом з дітьми. „Там де діти, там будьмо і ми", сказала вона, і також: „Не говоріть одне, а друге думайте, а ще інше робіть". Це тільки торкає поучаючу науку, що висловила з'їздові пані Боднар.

Тепер відбулася частина з'їзду призначена для Музею С.У.К. про яку вже було подано в пресі. Преосв. Владика Василій був присутнім на частині цієї пополудневої сесії, котра закінчилася о 6-ій год. Від 6:30 до 7:30 відбулася гостинна зустріч а потім бенкет в Катедральній авдиторії. Гість промовець на бенкеті був п. Марко Міненко, голова пров. управи СУМК на Манітобу. Пані Катерина Волощук, референтка стипендій вручила стипендії слідуючим студентам Саскачеванського університету: Бренді Балон з Саскатуну, Тимофієві Михайлюкові з Гефорду і Андрієві Гавришові з Гефорду. Жюрі виставки вишивок, пані К. Романчук, Н. Буряник і Р. Драган нагородили табличкою відділ ім. О. Кобилянської з Саскатуну на перші місці а відділ з Норт Бетлфорд на другому місці — похвальною згадкою. Прекрасно виконані концертові точки на цій програмі включали сольо-спів, панна Одарка Ортинська (Канора); гру на цимбалах, панна Леся Марищак (Альвена) — обидві тепер студентки в Саскатуні та групу сумківців танцюристів з Канори.

Слідувала забава з музикою, де гарно забавилися молодші і старші учасники з'їзду.

В неділю 4-го листопада відбулася Архиєрейська Служба Божа в Катедрі Пресв. Тройці, яку відправили Преосв. Владика Василій та священики о. д-р Г. Удод і о. О. Гупка. Слідував обід в Катедральній авдиторії, де головним промовцем був Преосв. Владика Василій. Його тема „Молодь", залишила слухачам багато цінних вказівок про виховення дітей і молоді, та збереження їх при рідній Церкві та культурі. Дім є мала святиня, сказав Владика, яку ніяка школи чи інша установа не заступить, і родичі повинні про це добре подбати.

На закінчення з'їзду пані С. Стечишин прочитала резолюції, які були ухвалені з'їздом.

Номінаційний комітет: пані добр. Зузак, Л. Джарман і Л. Вінтоник подали склад нової Провінційної Управи Союзу Українок Канади на Саскачеван, та зложили щиру подяку уступаючій управі за їх працю підчас дворічної каденції.

По формальнім закінченні програми, запрошено всіх делеґатів і гостей відвідати Музей Союзу Українок Канади в новім будинку. Там відбулося гарне чайне прийняття подане Музейним комітетом. Підчас відвідувань музею пожертвовано $1,380.00 на будівельний фонд на потреби музею.

Добр. Марія Гупка і Анна М. Тріщук,
секретарки З'їзду

**
*

СКЛАД ПРОВІНЦІЙНОЇ ЕКЗЕКУТИВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ НА САСКАЧЕВАН НА КАДЕНЦІЮ 1979 - 1980 рр. з осідком у Саскатуні, Саск.

Голова — Анна Холод, Саскатун, уступивша голова — Павля Данильчук, Канора, 1-ша зааст. голови — Бернета Парчевські, Саскатун, 2-га заст. голови — Марія Воронюк, Саскатун, 3-тя заст. голови — Розалія Гнатюк, Саскатун, рекордова секретарка — Савеля Ґриба, Кадворт, кореспйонденційна секретарка — (добр.) Леся Удод, Саскатун, скарбничка — Левайна Букурак, Саскатун. Референтки: журнала „Промінь" — Л. Зюбрак, Принц Альберт, Саск., організаційна — Анна Холод, Саскатун, дитячих садочків — Марія Сенишин і Марія Гумен, Саскатун, шкільництва — Леся Джарман, Йорктон, стипендій — Анна Клапоущак, Саскатун, молодших відділів СУМК — Петруся Гаврилів, Саскатун, культурно-освітня — Вікторія Рак, Саскатун, мистецтва — Анна Ко-

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

о. Ярослав Пук

ШЕВЧЕНКІВСЬКИЙ КОНЦЕРТ У ВЕҐРЕВИЛ, АЛЬБЕРТА

Веґревильська українська громада рік-річно вшановує Т. Шевченка концертом. Цього року шевченківський концерт відбувся з такою програмою: Інсценізація „Розрота могила", а сумківі в національних строях тримали почесну сторожу коло символічної могили Т. Шевченка. Хор під проводом п. А. Линкавського, над символічною могилою відспівав заповіт — „Як умру то поховайте". Пані Меліта Зубрицька відкрила свято та привітала учасників, а також дальше провадила програмою. Після співу, Марко Шевчук виголосив деклямацію — „Лічу в неволі". Церковний хор під проводом п. А. Линкавського виконав дві пісні: „Учітеся брати мої" і „Сонце заходить". Добре опрацьований реферат виголосив о. Ярослав Пук, а слово від СУМК сказав голова — Релф Сорокан. Діти Української і Недільної шкіл під проводом пані М. Зубрицької при помочі фортепіянового супроводу — Терезі Радиш виконали гарна пісню „Слава Кобзареві", а на тлі хору деклямували хлопці: Ігор Тріска і Корнейко Зубрицький. В англійській мові змістовний реферат виголосив п. Г. Чомік. Дальше сумківі відограли драму: „Три стадії життя Т. Шевченка" у котрій взяли участь: Антонія Тріска, Терсі Радиш, Тереза Танасюк, І. М. Палагнюк, Релф Сорокан і Тарас Байдала. Деклямація „Три шляхи" сказала студ. Джуена Тріска. Дальше слідував СУМКівський монтаж (Думи мої) при супроводі фортепіяна — пані Вайола Бравн-Фокс, в деклямаціях брали участь: Том Загарійчук, Ілай Заяць і Синді Загарійчук. Гостя — Вайола Бравн-Фокс на фортепіяні відограла гарно дві пісні: „Реве та стогне" і „Ой видно село". СУМКівський хор під проводом пані М. Зубрицької відспівав дуже гарно дві пісні: „„Садок вишневий" і „Чорна я си чорна", а Томко Байдала відеклямував „Поклін тобі Тарасе".

Закінчено програму гимном „Ще не вмерла Україна". Голова громади п. Михайло Барлат зложив щиру подяку тим, що займалися приготуванням концерту, диригентам, хористам, тим, що виголошували реферати, деклямації, СУМКівцям і всім учасникам свята, та запросив всіх учасників концерту зійти до залі на долину, де жіноче т-во ім. Княгині Ольги вгощало учасників чайком і тортом.

зунь, Нипавин, Саск., музей і Музейної Фундації — Оля Кей, Саскатун, зовнішніх зв'язків — Катерина Пасіка, Реджайна, домашньої економіки й Канадської Асоціяції консументів — Марія Сопотик, Канора, Саск., архівів — Анна Тріщук, Кадворт, Саск., новинок і дописів — Анна Михайлюк, Саскатун.

Контрольна комісія — Марія Пернаровська, Анастасія Буряник, Савеля Бойчук — всі з Саскатуну.

Окружні представниці: Емілія Табашнюк — Саскатун, Катерина Маліцька — Норт Бетлфорд, Саск., Доротея Панчук — Принц Алберт, Саск., Марія Рудин — Нипавин, Саск., Наталка Котелко — Вакав, Саск., Анна Цимбаліст — Йорктон, Саск., Оля Петрелюк — Ріджайна, Саск.

УКРАНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ „ПИСАНКА" У ВЕҐРЕВИЛ У 1980 РОЦІ

У м. Веґревил щороку відбувається український фестиваль „ПИСАНКА" на який запрошується провідників провінційного уряду Альберти, а також представників від федерального уряду, та провідників української громади в Канаді і найкращі мистецькі групи, що цього року будуть брати участь у фестивалі: Ед. Еванко з Нью Йорку, США, Петро Косик (бандурист) з Торонто, Онт., ансамбль „Рушничок" із Монтреалу, хор „Дніпро" з Едмонтону, танцювальна група „Черемош" і оркестра під батутою Звоздецького з Едмонтону, а також місцеві наші мистецькі групи. Крім цього будуть контести, виставки різних груп з пров. Альберти. Господар і господиня цьогорічного фестивалю будуть родина Ґорецьких з Едмонтону, а господарем програми буде Данило Хом'як з радіостанції Едмонтон. Через такі величаві фестивалі ми даємось чути, що наша українська громада живе і вкладає свою цеголку в розбудову культурного життя Канади, що творить її мозаїкою через багатокультурність за сприянням і допомогою канадського уряду.

Наш український фестиваль „ПИСАНКА" вже має за собою гарну історію: він здобув гарне признання від української спільноти в Канаді, а також і від чужих. Про наш фестиваль були часті згадки в українській і англомовній пресі.

Ми взяли назву: „УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ »ПИСАНКА«" від найбільшої української писанки у світі, що стоїть у парку в м. Веґревил, Альберта, котру в 1978 року відвідала королева Комонвелту з Англії Єлисавета з своїм чоловіком — Филипом. В той час багато різних репортерів і журналістів робили знимки, подавали цю церемонію через телевізійні станції, а також через сателіт в інші країни світу. Тепер знимку „писанки" з королевою Єлисаветою та українськими танцюристами, можна купити по всіх більших склепах Канади і Америки, а також керамічний вигляд „писанки" можна купити для прикраси свого дому. Чи це не є заслуга українців у Канаді, а зокрема у Веґревил?

Дирекція фестивалю „ПИСАНКА", що складається з таких осіб: Олекса Мандрик — голова, Елси Кавулич — заступник, Олекса Ґордей — секретар і управитель фестивалю, Франко Шемко — касир, а також дирекції до помочі є 12 директорів. Дирекція має велику приємність запросити гостей, і бажаючих взяти участь у компитеціях: красномовстві, мистецтві — народних танків і піснях. До компитецій вже можна зголошуватися тепер до Дирекції фестивалю на адресу:

VEGREVILLE CULTURAL ASSOCIATION
P. O. Box 908
Vegreville, Alberta
T0B 4L0 Phone (403) 632-2777

Цього року, вже з черги сьомий, фестиваль „ПИСАНКА" буде відбуватися під кличем **„Український фестиваль „Писанка" з нагоди 75-літнього ювілею провінції Альберта і вклад праці наших піонерів у її розбудову".** Цього року фестиваль „Писанка" буде відбуватися у днях: 5 - 5 і 6 липня в м. Веґревил, Альберта. Просимо приїхати.

о. Ярослав Пук

ЧАЙ НА ЖУРНАЛ „ПРОМІНЬ" З НАГОДИ ЙОГО 20-РІЧЧЯ ЕДМОНТОН

Дня 9 березня ц. р. авдиторія при Катедрі Св. Івана о год. 3:00 по полудні заповнилась членками і гостями. Тут відділ Союзу Українок улаштовував чайне прийняття.

З тієї нагоди, що членки святкували 20-річчя свого журнала, запросили свою дорогу редакторку Наталку Когуську бути головним промовцем.

При вході головних дверей вітали гостей голова відділу Розалія Фарина і голова Комітету „Променя" Софія Гриник, добродійка Марія Хом'як і Маруся Лакуста.

Дуже була цікава декорація залі цього вечора. Столики гарно удекоровані журналами, поставлені на сторч у формі хатки. Головний стіл мав традиційні колачі, що їх спекла членка пані Анна Ґреґорій, поруч колачів живі квіти і свічки, що їх подарувала квітярня „Глорія Фламерс". На стіні були виложені річники „Променя". При вході до залі нашу редакторку удекорували корсажем.

Господиня чаю Софія Гриник відкрила чай і теплими словами привітала гостю і привітала присутніх гостей і передала програму пані Іванні Дженіс.

Свято журнала вітали — голова Союзу Українок Канади Надія Боднар, яка між іншим висловила признання редакторці за її віддану працю, побажала здоров'я та успіхів. Привіт від Провінційної Екзекутиви на Альберту склала пані Фіона Пелех за відсутню голову М. Фербей. Пані Пелех підкреслила цінність журнала у його ріднородности і що студенти звертаються часто до журнала за інформаціями, те саме роблять учителі державних двомовних шкіл. Голова відділу Розалія Фарина склала сердечну подяку редакторці за такий цінний журнал, і що ми свідомі того, скільки то праці треба докласти, щоб зробити його таким потрібним. Голова подякував Комітетові, зокрема пані Софії Гриник, за улаштування цієї імпрези.

Гостю доповідачку, нашу редакторку представила Софія Василишин, бувша голова Союзу Українок Канади.

У своїй півгодинній промові ред. Когуська говорила про службу преси на послугах організації, суспільства і народу взагалі і що жодні винаходи модерного світу не заступлять преси, бо вона є носієм нашої думки і чину. Коли ворог опановує країну, перша річ, що він робить, то нищить пресу і всяке друковане слово. Фактом, що за друковане слово сьогодні в Україні заповнені тюрми і табори невільничої праці.

„Завдання української преси у вільному світі є дуже великі — говорить доповідачка. Живемо в часах, коли мусимо бачити світ як на долоні... В нашім громадськім житті, якому саме служить наш журнал, він мусить бути дороговказом, інформатором, лучником нашої думки і праці".

Голова відділу Розалія Фарина склала сердечну подяку нашій редакторці і вручила її на спомин чудове видання багатоілюстрованої книжки "Alberta a Celebration" видання з нагоди 75-річчя провінції Альберта.

Програма закінчилась молитвою, яку провів прот. О. Хом'як. По цім слідував чай та товариська гутірка.

У 20-річчя „Променя" в Едмонтоні. Перший ряд зліва направо: Софія Гриник референтка і голова Комітету, ред. Н. Когуська, Розалія Фарина, голова відділу; другий ряд: Марія Лазарук, Марія Сулима, Іванна Дженіс, Софія Василишин, Емілія Гордей, голова імпрезового комітету.

КОНЦЕРТ У ПОШАНУ ШЕВЧЕНКА

У неділю 23 березня громада Св. Володимира в Тандер Бей у складі відділу ім. Олени Пчілки, Церковного хору і Недільної школи відзначили концерт у пам'ять Тараса Шевченка. Імпреза відбулась у церковній залі старанням і підготовкою мистецького комітету: Зеновії Зміївської, диригентки хору Орисі Яремчук і Софії Мендик.

Зараз по Богослуженні о. прот. Павло Зміївський відслужив Панахиду. О годині 2:00 по полудні. церковна заля заповнилась членами і гостями. Портрет Шевченка прибраний вишиваним рушником, квітами і поезіями на столі. Програмою переводила Софія Мендик. Вступне слово сказала Анна Стасів, „Заповіт" і „Учітеся брати мої" зворушливо відспівав церковний хор під управою д-ра Василя Зміївського.

„Ми знаємо про Шевченка" відделямували учениці Недільної школи Лорі Кібюк, Стефанія Турецька і Леслі МкҐреґор.

„Життепис Тараса Шевченка" — в англійській мові прочитала Соня Проданик, учителька недільної школи. „Садок вишневий" відспівали учен. недільної школи: Деніс МкҐреґор, Катруся Бунз і Дженіфер Піньковська. „Кобзареві" деклямував Марко Зміївський. „До Кобзаря" —

поема — прочитала пані Соня Клименко.

Добре опрацьований реферат з почуттям виголосила Зеновія Зміївська. Хочу тут зазначити, що це ще молода, але дуже надійна людина, від якої не одна з нас може брати приклад, незважаючи на те, що є уже старші віком членки і в відділі вона усе має час на співпрацю у проводі й усім інших що потрібно.

„Думи мої" зворушливо відграла на органі 6-літня Леся Проданик, її нагороджено гучними оплесками. „Поезії Тараса Шевченка" в англійській мові прочитала Бронислава Павлюк. „У далекім краю" — сольо — відспівала маленька Віра Зміївська защо отримала гучні оплески. „Думи мої" — вірш — деклямували учні Недільної школи Катерін Павлюк і Гриць Бунз. „Встає хмара" — дует — д-р Василь і Зеновія Зміївські. Вони своїми талановитими голосами справді можуть причарувати публіку, хочеться їх слухати ще і ще. Нагороджено їх гучними оплесками. „Реве та стогне" — сольо на скрипку — Павло Зміївський. „Над Кобзарем" — поема — прочитав ученик Недільної школи Тарас Проданик.

Кінцеву точку виконали ансамбль бандуристів „Поличка" — 2 пісні і „Ой ходила дівчинонька беріжком". Ліза Клименко, Наталя Косоріз, Анна Облюбек і Мирослав Карпюк, „По діброві вітер виє" і „Тече вода із-за гаю", дві пісні долучились до бандуристів, дівчата квартет, а це Маруся Косоріз, Сузин і Сандра Турецькі і Сузин Бресесен. Ансамбль бандуристів є під управою Соні Клименко і Олі Савчук. Це молоді студенти. Щасти Боже у їх праці і розвитку. Виконавців нагороджено гучними оплесками.

Отець прот. Павло Зміївський у кінцевім слові подякував програмовому комітетові, усім виконавцям програми й усім присутнім за численну участь, яка піддержує виконавців до дальшої праці.

Голова відділу Варвара Бойко також зложила подяку і запросила усіх присутніх на чайне прийняття.

Пані Зеновія Зміївська під час прийняття у кількох словах до присутніх заапелювала, щоб цей так гарний і зворушливий концерт не пройшов безслідно і також ми маєм журнал „Промінь", щоб присутні його незабували і склали пожертву. Збірка, якою зайнялась пані Зміївська принесла $51.00.

Усім щиро дякуємо, а журналові „Промінь" бажаємо розвитку, а усім співпрацівникам успіху і здоров'я.

Софія Мендик, секр.

З ДІЯЛЬНОСТІ ВІДДІЛУ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ ВІННІПЕҐ

СВЯТА ВЕЧЕРЯ

Громада Пресвятої Тройці в Вінніпезі спільно обходила урочистість своєї другої Святої Вечері 18 січня, день перед Йорданом. Відділ ім. Лесі Українки зорганізував все, як годиться. Під вечір вірні зійшлись до Катедри, де відправилась Вечірня з водосвяттям, при співучасти отців парохів: протопресв. Ф. Керніцького і о. М. Заліщука та хору під диригентурою пана В. Богоноса. Після уділення свяченої води, вірні зійшли до авдиторії, де Владика в супроводі священиків поблагословив страви окроплюючи їх водою.

Після вечері була коротка програма і спів колядок.

РОКОВИНИ ЛЕСІ УКРАЇНКИ І СВЯТО ГЕРОЇНЬ

Дня 17-го лютого культурно-освітній комітет улаштував подвійне свято: Лесі Українки і Свято героїнь. У своїм вступнім слові, голова комітету, пані В. Мулик-Луцик привітала гостей та пояснила значення свят: Свято Л. Українки — як поетеси і патронки льокального відділу й Свято героїнь.

Програма почалась піснями „Ой не зникли терни", слова Л. Українки — музика Колісниченка і „Вишневий цвіт летить", відспівав жіночий хор льокального відділу під диригуванням добр. Ю. Лучак.

Доповідачка, пані Галина Коваль, пояснила, що ідеали такі як Лесі Українки, так і поляглих героїнь були одні. Всі вони стреміли, чи то через писемне чи палке усне слово змагати за кращу долю свого народу.

Слідували гри на мандолінах „Тече річка невеличка" і „На високій дуже кручі", виконали пані В. Кепкій і її доні Леся і Діяна.

Добр. М. Керніцька прочитала вірш сучасної поетки Л. Костенко „Дума про три камені".

Добр. А. Міненко прочитала вірш героїні Олени Теліги „Сучасникам".

Переплітали програму розвагові точки. Дві мельодії — піяно-сольо „Тиха ніч залягла" і „Туман полем котиться" відіграла Маруся Ольховецька.

Добр. Г. Кіцюк прочитала вірш Лесі Українки „До товаришів".

Келі Сенків відіграв на цимбалах дві мельодії, що були скомпоновані до слів Лесі Українки „Не співайте мені цієї пісні" і „Давна весна".

Голова відділу, пані П. Ігнаш, в своїм кінцевім слові подяки теж підкреслила потребу таких свят, які пригадали нам про нашу літературне та історичне минуле.

ВЕЧЕРОК ПРО ВЕЛИКОДНІ ЗВИЧАЇ

Вечером 26-го березня влаштовано в Катедральній авдиторії робленя пасок і голубів. Вечерок був зорганізований спільно з культурно-освітним комітетом відділу й дорадницями молодшого відділу СУМК. Збір був поважний, як членок відділу так і сумківок. Молода сумківка, панна М. Ковальчук, коротко оповіла як українці обходять Великодні Свята. Добр. М. Керніцька доповнила про наші Великодні святкування й звичаї. Пані М. Прокіпчук демонструвала як виробляти паски, а пані М. Острижнюк, як виробляти голуби.

ВЕСНЯНЕ ЧАЙНЕ ПРИЙНЯТТЯ

У Вербну неділю 30-го березня відділ Союзу улаштував Весняне чайне прийняття. Цю імпрезу відкрив професор Манітобського університету, д-р Денис Глинка. В своїм слові він представив гру пластинок, що українська музика ділиться на чотири кляси: клясична, народна, традиційна і гуртова або звичайна.

Присутні мали нагоду оглядати виставу Великодних кошиків. Кошики представляли спосіб приготовленя і їх відмінні різниці: один був з західньої, а другий з східньої частини України. Погода була чудова, заля переповнилась гостями. Господинею прийняття була пані Анна Стельмащук; а спів-господинями були пані: Домка Терновецька і Катерина Німчук.

СВЯТО ЧЛЕНСТВА

Заходом комітету членства при відділі, відбулось Свято членства 1-го травня в Катедральній авдиторії. Голова комітету, добр. Анна Заліщук, в своїм вступнім слові привітала членок, зложила признання за

численну участь й пояснила ціль і програму свята.

Членка комітету пані Домка Терновецька представила нововписаних членок до відділу, а саме: Аксеню Остапович, Анну Ленард, Марію Благут, Марію Копечанську, Василку Подільську, Фрозину Кавюк, Анну Малчук, Е. Гуцуляк, Олену Керелюк, Орисю Лучак, Євгенію Шевчук.

Збори привітали нових членок гучними оплесками.

Дано признання трьом членкам відділу, які не оминули ні одних зборів товариства в році. Цими членками були пані: Павліна Ігнаш, Ольга Бозвик і добр. Марія Керніцька — за що одержали пропам'ятні ложечки Союзу Українок.

Доповідачкою вечора була добр. Галина Кіцюк. Її темою було збереження ідентичности. Сказала, що ми часто обвинувачуємо інших за свої невдачі, що є зовсім помилково. Як громадяни Канади ми повинні любити і шанувати край в котрім живемо, але рівночасно, як діти українського походження, маємо обов'язок супроти свої рідної спадщини, за котру наш народ боровся і далі змагається осягнути кращих людських прав і волі. Одним з способів в осягненню цеї мети це збереження нашої ідентичности.. Треба бути гордими і свідомими членами свого народу. Вщеплювати любов і толерантність у своє молоде покоління до свого рідного. Ознайомлювати його з нашою спадщиною.

Провінційна голова добр. Ю. Лучак вітала членок, а особливо висловила радість за таке поважне число вписаних нових членок. Голова відділу пані П. Ігнаш закриваючи програму дякувала всім за участь і запрошувала до горнятка чаю перед відходом.

ДЕНЬ МАТЕРІ

Щоб дати нагоду родинам свобідно святкувати цей врочистий День Матері, то громадський концерт відбуто тиждень наперед — 4 травня. В програмі брали участь діти Садочка, Недільних та Українських шкіл, танцювальна школа й Молодшого відділу СУМК. з цими установами у більшості працює членство відділу С.У.К. Лесі Українки. В програму входили пісні деклямації, сценки і народні танки. Реферат на День Матері виголосила голова відділу Союзу Українок пані П. Ігнаш. Привітавши гостей, вона злożила привіт і признання матерям з нагоди їх дня. Представила початки заснования цього свята та пояснила як різні країни обходять його. Як заслужену матір вшановано признанням і квітами пані Ольгу Завісляк — щиру працівницю як на родиннім, релігійнім, а особливо організаційнім полі, за її довголітню працю з сумківцями.

Господарем свята був Марко Міненко.

Є. Білич, прес. референтка

ЩЕ ОДНА ВИСТАВКА
ВАНКУВЕР

(Перша частина)

В неділю 21-го жовтня 1979 р., філія Музею у Ванкувері влаштувала чайне прийняття. По Богослуженню, авдиторія Укр. Греко-Прав. громади заповнилась гостями, які прибули поглянути на ще одну виставку. Але ця виставка репрезентувала жіночу творчість зовсім іншого роду, — творчість на збірного, але індивідуального характеру. Чудові вишивки різними стібами та взорами, торбинки, блюзки, рушники, подушки, образи, суконки, скатерті, вирізування, писанки та інше прикрашували столи та стіни. Всі ці речі є власноручне виконання нашої усміхненої та ніжної членки пані Катерини Кірстюк.

Пані Кірстюк залюблена в українську вишивку — вишивку повну змісту, історії, традиції. Для неї вишивка — це не тільки декоративне народне мистецтво, але й шукання за нашою старовиною, глибиною змісту. Для неї вишивка — це зорове естетичне враження, глибоко пов'язане з життям наших предків, їхніми звичаями, віруваннями та почуваннями. Можна б сказати, що колись вона „впала жертвою" вишивального мистецтва і тепер не може перестати вишивати та писати писанки. Всюди, де є українські люди, знаходяться ті, що мають свою приватну збірку (колекцію) вишивок, писанок та інше, але то речі, які „хтось" опрацював. Речі на сьогоднішній виставці є виключно робіт пані Кірстюк.

Щоб познайомити читачів з цією виїмковою людиною, треба згадати, що вона оригінально походить з Вестбенду, Саск., де вже була зорганізована жіноча група ще в 1934 році. Переїжджаючи до Альберти, а пізніше до Британської Колюмбії, вона завжди включалась у відділи Союзу Українок Канади. А тепер вона живе з своїм мужом в Норт Ванкувері.

В 1957 році вона була вибрана до Музейного Комітету — Філії у Ванкувері при Провінційній Екзекутиві, і разом зі своєю сестрою (Марією Паланич) вернулась до Фовм Лейку, Саск., де провели велику збірку старовинних речей, які дали почин нашій Філії Музею.

Навіть тепер, на схилі свого віку, пані Кірстюк проявляє захоплююче зацікавлення в Музеї. Вона вже не змагає учащати на різні збори, але надалі працює в його користь по своїй змозі — збирає старовинні речі в своїх мандрівках, сама надалі вишиває, та щедро жертвує фінансово на його удержання. Пані Кірстюк також є любителька писання писанок, і з нагоди цього дня подарувала гарну писанку своєї роботи, яка принесла до каси Музею $62.00.

Сама виставка того дня була дуже дбайливо і цікаво уложена. Хоч це вимагало багато зусилля та праці з її сторони, але це є доказом того, що можна зробити, коли є добра воля і хотіння, а заразом і добрий спосіб здобуття фінансів для ведення праці нашого Музею. Ввесь дохід з цієї виставки (поважну суму) пані Кірстюк подарувала до каси Провінційного Музею Союзу. Між іншим, більша частина речей на цій виставці була виконана з того часу відколи пані Кірстюк перебралась до свого прекрасного дому на Силвердейл в Норт Ванкувер і як її вже сповнилось 70 років з дня народження. Пані Кірстюк є дрібного, делікатного росту, але з таким артистичним талантом в руках, та така сильна волею в підтримці Музею.

Ми вдячні пані Кірстюк, що вона так потихенько, без жодної слави, титулів чи відзначення, в старшім віку та з малим здоров'ям, ще придумує способи фінансування Музею та його забезпечення. Як знаємо, трапляються випадки, що деяких осіб за багато меншу заслугу — чи навіть за жодну заслугу, відзначають почесним членством, чи якою іншою шаною. То нехай цих пару рядків заговорять ось так: „Ми вдячні її і горді, що маємо членку в наших рядах, яка є любителькою нашого мистецтва, вибрала собі одну ділянку і постійно посвячує себе в її ко-

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

КАНОРА, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. М. МАРКОВИЧ

Річні збори відділу відбулися 13 грудня 1979 р. при участи 56 членок. Вечір почався молитвою яку провів о. прот. В. Бойчук. Слідувала спільна вечеря. Після вечері голова, Марія Мисак, відкрила збори і попросила присутних вибрати президію для переведення зборів. Предсідницею зборів була Ольга Завісляк а Анна Стусик секретарювала.

У своїм привіті о. прот. Бойчук подякував членкам за їх щиру та виддану працю та за фінансову піддержку для церкви. Заохочував членок брати участь у заряді відділу. Також подякував членкам за їх опіку недільною та українською школами, і побажав найкращих успіхів на наступний рік.

Упокоєних членок відділу вшановано хвилиною мовчанки.

Після відчитання і одобрення протоколу з останніх річних зборів приступлено до звітів діяльности за 1979 рік. Рекордова секретарка, Ірина Щиґол, зарекордувала 7 засідань заряду і 7 місячних зборів. Для здобуття фондів відділ подав 13 бенкетів, 4 похоронні обіди, 2 поминальні обіди, 3 похоронні перекуски; вечерю з нагоди „Маланки"; громадські обіди „Спільне Свячене", на храм, в в Деінь Подяки; 3 перекуски після різних підприємств; допомогли видати 3 весільні вечері, та зайнялися обідом та вечерою після посвячення іконостасу у місцевій церкві. Кожного року відбувається печення і випродаж калачів на Різдво і пасок і бабок на Великдень. Членки туртово займаються у Народнім Домі.

Кореспонденційна секретарка, Текля Ременда, заявила, що пересічно всю кореспонденцію відчитувалося на зборах. Вона вела різну кореспонденцію почерез рік. Касирка, Катерина Лабюк, дала звіт фінансовий. Перенесено з 1978 року у біжучому рахунку $2,720.78. В ощадничому рахунку було $10,949.13. Приходу було $17,875.11, розходу було $17,864.77. Залишилося $13,680.25.

Зложено $3,500.00 на піддержку місцевої церкви; $100.00 на пресовий фонд „Променя"; $1,935.00 на устаткування недільної та української шкіл; $120.00 на телевізійну дитячу програму „У тітки Квітки"; $100.00 на Український Музей у бл. п. пані С. Пауш; $800.00 на будівельний фонд Музею; $100.00 на стипендії учням української мови при місцевій школі; $100.00 на піддержку літньої оселі „Тризуб"; $50.00 сумківцям з Едмонтону на подорож до Европи з нагоди міжнароднього фестивалю хорів; $100.00 на Колегію Св. Андрея; $25.00 на СКВУ; $45.00 на стипендійний та організаційний фонди при провінційній управі С.У.К.; з нагоди крайового З'їзду у Гамільтоні $50.00 на організаційний фонд до централі і $100.00 на Український Музей С.У.К.; $1,000.00 на бюджет до Народного Дому.

Товариство опікувалося недільною та українською школами. До недільної школи учащало 54 дітей а до української 42 дітей. Проєкт недільної школи був навчання змісту і значення іконостасу. Набуто різні прилади для вжитку учителів щоб улегшити їх працю при навчанню у школах. У бібліотеці цих шкіл містяться різні читанки, цікаві книжечки та інші матеріяли котрими користуються діти, як також склад підручників для учителів. Кляса „Садочка" умеблювала вигідно і відповідно до дітей цього віку.

Товариство опікувалося старшим і молодшим відділами СУМК. Сумківці, разом з учнями українських і недільних шкіл брали участь у Фестивалі Коляд; у концертах Св. Миколая, День Матері і Шевченка. Рівони загощають до членів громади з колядою і щедрівкою. Брали участь у крайовім та провінційнім з'їздах, коли ж і улаштовували вистави ручної роботи. Представниці до старшого СУМК були Марія Мисак і Олеся Ростоцька, а до молодшого Одарка Король і Соня Бартко.

Комітет відвідування хворих загощав до шпиталю, до пансіону та до членок у власних помешканнях, приносячи картки поздоровлення. Відвідували та підбадьорювали тих членок, котрі зазнали втрату рідних їх членів.

Представниці до пансіону були актинів у різних проєктах мешканців пансіону. Брали участь у молитвах, коли о. прот. Бойчук служив там. На Різдво і Великдень членки угощали мешканців пансіону смачними перекусками, а на Великдень обдаровували мешканців гарними писанками.

Комітет членства улаштував Членський чай, на котрім відзначено членок за довголітню працю при СУК. Відзначено 25-літньою грамотою С.У.К. і відділовою відзнакою Ольгу Ойстрик, Катерину Овчар і Катерину Шушельницьку; за 30 років приналежности нагороджено добр. Ольгу Бойчук, Марію Мисак, Олену Козоріз і Катерину Дутку, за 40 років Дарію Ортинську, за 45 років Марію Гребенюк і Марію Ортинську відділовими відзнаками.

58 членок передплачує журнал „Промінь". Відділ передплачує журнал до місцевого шпиталю і до відділу у Канорі.

Після місячних зборів освітньо-культурний комітет займався короткою, відповідною програмою. В додатку членки навчилися вишиття, мали доповідь про приготування кошика до посвячення на Великдень, та простудіювали ряд прозірок сполучені з плеканням городів. В час програми на Свято Книжки приспособлено цікаву виставу українських книжок та інших друкованих матеріялів.

Тричі цього року Комітет Мистецтва і Музею прилагодив прекрасні вистави різних експонатів української ручної роботи.

Соціяльний Комітет зайнявся членською вечерею на річні збори, і подав 3 перекуски під час року. Він увів у життя приємне згуртування членок-учасниць місячних зборів та угощав їх смачною перекускою та кавою.

Відділ є активним у місцевім відділі КУК. Вшановано всіх студентів місцевої середньої школи, котрі научаються української мови, а вручено стипендії тим, котрі осягнули

ристь". Та й не дивно, бо вона є одна із перших збірщиків нашої музейної колекції і по яких 22-ох роках існування нашого Музею, вона і тепер є тою іскрою, яка інших членок запалює до праці. Спасибі їй!

Хай Господь тримає її в своїй ласкавій опіці ще на довгі роки прожити в здоров'ю між нами і час від часу піддавати нам ще більшої заохоти до дальшої праці!

Г. Е. Т.

(Продовження в наступному числі

найкращу оцінку й щоденній праці у клясах та зробили похвальний поступ за рік навчання.

Коли провінційна управа С.У.К. містилася у Канорі 12 членок відділу входили у її склад.

Сестрицтво старанно виконувало свої обов'язки при церкві, доглядали її чистоти і прикрашення. Під їхнім проводом відділ постарався про додатковий повний склад прикрасно-вишитий комплет обрусів, рушників та інших покривал.

Уступаюча голова закликала присутніх до продовження співпраці у відділі та щоб всякими способами заохочувати молодше жіноцтво ставати у ряди Союзу. Вона подякувала членкам за співпрацю і побажала новообраному зарядові якнайкращих успіхів.

Склад заряду на 1980 рік: Уступивша голова — Марія Мисак, голова — Ольга Завісля, 1-ша заст. — Аделя Завісляк, 2-га заст. — Олеся Ростоцька, 3-тя заст. — Анна Дорошенко, рекордова секретарка — Ірина Щигол, кореспонд. секр. — Текля Ременда, касирка — Катерина Лабюк. Комітети: Членства — Марія Гребенюк, Ольга Ґоґол, Зоня Почеревня, Вікторія Багнюк, Галина Данильчук. Освітньо-культурний: Ольга Завісляк, Марія Мисак, Анна Стінка. Музею і Мистецтва: Дарія Ортинська, Альбіна Мисак, Ольга Ґоґол, Марія Гребенюк, Ґеня Ортинська, Катерина Лабюк. Відвідування хворих: Павліна Дверничук, Марія Томчишин, Розалія Козоріз, Олена Козоріз, Анна Романів. Соціяльний Комітет: Анна Дорошенко, Анна Ганевич, Катерина Шушельницька, Марія Томчишин, Павліна Дверничук, Настя Ганевич. Сестриці: Василина Шевчук, Домка Ленко, Анна Дорошенко, Анна Роляк, Маргарета Крисак, Катерина Котик, Софія Романів, Людвіна Ортинська, Марія Лодба, Галина Денис. Референтка „Променя" — Стефа Левко. Представниці до пансіону: Соня Бартко, Катерина Солтис, Докія Бугуцька, Павліна Ганевич, Котерина Котик. Референтка Добродійної праці — Ольга Ґоґол. Представниця до української школи: Ірина Щигол; до недільної школи — Анна Стінка. Опікунки старшого відділу СУМК: Марія Мисак; молодшого — Одарка Король, Соня Бартко. Представниця до КУК: Текля Ременка. Представниці до Комітету святкування 75-річчя Саскачевану: Олеся Ростоцька, Аделя Завісляк. Замовлення підприємства: Анна Стусик. Кухарка: Анна Дорошенко. Контрольна комісія: Фіялка Киба, Оксана Копельчук, Одарка Король.

Збори закрито молитвою.

Ірина Щигол, рекорд. секр.

ЛОНДОН, ОНТ.
ВІДДІЛ ІМ. КН. ОЛЬГИ

Річні загальні збори відділу ім. Княгині Ольги в Лондон, Онт. відбулися 13 січня 1980 р. в парафіяльній залі в присутности 23 членкинь. Збори відкрила голова відділу пані О. Тищенко, привітала присутніх членок та попросила о. прот. М. Фляка перевести молитву. По молитві, однохвилинною мовчанкою, вшанували членок, які відійшли з цього світу у вічність.

Предсідницею зборів була пані Д. Кошарна, секретаркою пані В. Яремченко.

Прочитано протокол з минулорічних загальних зборів і прийнято без змін.

Після цього слідував звіт урядниць, з їхньої проведеної праці в 1979 році.

На протязі року відбулося 9 засідань, 4 загальних зборів, 4 церковних обіди, візитація Преосв. Владики Миколая, їздили на з'їзди до Брантфорду, Гамільтону. Приймали участь в культурно-освітніх імпрезах під патронатом КУК, та свята Героїнь і Лесі Українки.

Наш відділ відзначив Рік Дитини та Свято книжки під керівництвом культурно-освітньої референтки добродійки Фляк, яке пройшло дуже успішно.

Ми помагали парафіянам в улаштуванні похоронних та поминальних обідів.

Наш відділ заплянував зробити в нашій парафіяльній залі куточок українського мистецтва. Вибрано комітет, до якого входять такі пані: О. Кошарна, добр. Фляк, М. Слюсар. Прикладемо всіх сил, щоб в цьому році було видно наслідки нашого плянування. Наші членки прикладають усі свої сили для добра нашої рідної православної церкви. Сестриці слідкують за чистотою і порядком у церкві. Урядниці суспільної опіки відвідують хворих по шпиталях та домах. Урядниці домашньої економіки допомагали в приготуванні обідів. Делегатка до КУК брала участь в засіданнях КУК та звітувала перед відділом.

Референтка „Променя" виконувала обов'язки в силу своїх можливостей.

Перед Великоднем помили павук (панікадило) в церкві, під час посту зробили показ печива, тобто пекли щось нове, а після того мали чай, та і зараз печемо та продаємо бублики. Помагали церковній управі в переведенні пікніку. Зробили два базари, які пройшли з великим успіхом. Печемо проскурки для церкви. Наші членкині беруть участь в церковному та світському хорах, дякуючи нашій членкині - диригентці пані В. Олійник, а також членкині є учительками Рідної школи, а пані Олені Кошарній яка є директором школи.

Наш відділ співпрацює з парафіяльною управою та передав до церковної каси $3,000.00.

Фінансовий стан такий: З 1979 р. осталося в касі $515.82, прихід в 1979 р. — $5,607.98, розхід в 1979 р. — $4,954.90, залишилося в касі — $1,169.90.

Вибрано управу на 1980 р. в такому складі: О. Тищенко — голова, Т. Педенко і В. Поліщук — заступниці, О. О'Суліван — секретар, В. Новицька — скарбник, добр. Фляк — культ.освітня референтка, Р. Ковальчук — делеґатка до КУК, В. Калюжна — реф. „Променя"; З. Гладко, М. Пилюта, С. Шевченко — господині; К. Рибка, Т. Панасейко — сусп. опіка; К. Подопригора, М. Пилипенко, О. Співак, В. Яремченко — сестриці. В. Калюжна, К. Рибка, В. Яремченко — контр. комісія.

Пані О. Кошарна, предсідниця зборів, о. прот. М. Фляк, п. С. Оборковський, голова громади, привітали нововибрану управу і побажали співпраці та витривалости. Подякували всім за зрозуміння і виконування своїх обов'язків для добра нашої церкви.

Усім, хто поміг будь-чим на протязі року, — велике спасибі!

Оля О'Сулеван, секретар

Не забудьте поглянути на наліпку Вашої передплати на Вашій адресі. Жодна передплата не може лишатися поза своєю датою. Це наше найщиріше прохання до читачок.

Редакція

ОВКБОРН, МАН.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 7 листопада 1979 року у Українському Народнім Домі в Овкборн. Збори відкрила голова А. Баклащук молитвою „Царю Небесний", відтак хвилиною мовчанки вшанували членок, які відійшли у вічність. Предсідницею зборів була Анастасія Грицак, секретарко Марія Старенька.

Слідували звіти заряду цілорічної діяльности. Впродовж року відбулсоя 10 місячних зборів, 1 засідання. Читано на зборах обіжники централі, від Пров. Управи та різну кореспонденцію.

Голова А. Баклащук у своїм річнім звіті подякувала членкам за щиру співпрацю, та решту зарядові за добру кооперацію. Бажала усім членкам доброго здоров'я, щоб далі праця у відділі була успішна та корисна для нашої організації, і вручила дарунок для господинь.

Відділ влаштував такі імпрези: ходили колядувати підчас Різдва. Відвідали дім для старших у Шов Лейк з колядою та подарунком. Брали участь у Комюніті Керолінґ Сервис у Шов Лейк. Приготовили святу Йорданську Вечерю, дали перекуску підчас Маланки. Відбули свято Лесі Українки і Шевченка під час зборів. Брали участь у Юкраініян Калчюр Аварнес Програм у Брендоні, де наш відділ мав виставку українських вишивок та строїв, і брали участь у „Ворк шап" лекції українських вишивок. Відбули День Матері. Також відзначили Міжнародний рік дитини, де промовляв наш парох о. Михайло Скрумеда і учитель державної школи пан Ленард Бартко з Овкборн. Видали перекуску для старших у день уродин у Морлей Гавз у Шов Лейк. Відвідували хворих членок у лікарнях і по домах. Товариство передплачує журнал „Промінь" до шпиталю у Шов Лейк.

Відділ сповнив бюджет до централі Союзу та склав пожертви на такі цілі: Український Народний Дім $1,000.00, до церкви на мальювання і диван $2,000.00, на Музейну Фундацію $60.00, Стипендійний фонд $10.00, організаційний фонд $35.00 та на інші цілі.

Фінансовий звіт: З 1978 року осталось у касі $4,01-3.12, прибутку в 1979 р. було $930.00, розходи — $3,701.70, в касі осталось $1,241.42.

Заряд відділу на рік 1980: голова — Анна Баклащук, заступниця — Марія Бородій, секретарка — Марія Старенька, касирка — Анна Друль, фінансова секр. — Магда Мацийовська. Господині — Марія Мануляк, Розалія Свіцька. Комітет хворих: Марія Бородій, Ґеня Матієшин, Ґеня Польова. Контрольна комісія: Корнелька Зюбрак, Катерина Швалюк, Розалія Савіцька.

Анна Баклащук

ТАНДЕР БЕЙ, ОНТ.
ВІДДІЛ „ДОНЬКИ УКРАЇНИ"

Річні збори відділу відбулися 22 лютого 1980 року у домі Ольги Великій.

Збори відкрила голова Ольга Михайлишин молитвою і хвилиною мовчанки вшановано членок, що відійшли у вічність.

Предсідницею зборів була Софія Мендик, секретаркою Соня Клименко. Після прочитання протоколу приступили до звітів.

Голова Ольга Михайлишин здала звіт з діяльности за минулий рік і подякувала членкам управи та комітетам за добру кооперацію і пораду. Слідували звіти членів управи та комітетів.

Діяльність товариства: ми відбули річні і 4 місячних зборів та одно засідання з перекускою при кожних зборах. На зборах все читали всяку кореспонденцію і обіжники. Виконали успішно чай з українським печивом і два випродажі „Флі маркет" на весні і восени. Ми вислали голову О. Михайлишин і делеґатку Анну Пуляк на головний З'їзд С.У.К. в Гамільтон.

Дві членки нашого відділу є в заряді відділу КУК і ми помагали як у фестивалі Фольклорама, різдвяному чаєві багатокультурности, на різних мистецьких виставах, при робленні пирогів на пікнік і інше, як справи вимагали.

В минулім році сповнили свою намічену квоту для Музею — $1,000.00. Пожертви такі: на „Промінь" різдвяне побажання і нев'янучі вінки — $133.00, до Суспільної Служби — $300.00, на КУК — $50.00, „Просвіта" — $50.00, Української школи — $100.00, Східньої Екзекутиви орг. фонд — $50.00.

Касирка Марія Пресунька здала фінансовий звіт у якім заявила, що в касі остається $759.79.

Склад управи на 1980 рік: Голова — Ольга Михайлишин, секретарка — Ольга Ковальчук, касирка — Марія Пресунька. Контрольна комісія — Ольга Великій, Юсифа Сурмай і Тереса Кулий. Освітний і програмовий комітет — відвідування хворих — Ольга Великій і Анна Пуляк. Розважовий комітет — Дорис Мендик і Анна Ковальчук. Референтка „Променя" — Марія Пресунька.

Ольга Ковальчук, секр.

ФОРТ ФРЕНСЕС, ОНТ.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відбулися 11 грудня у залі під церквою Св. Юрія. На зборах було 10 членок присутніх. Через таке мале число членок новий заряд залишився далі той самий на 1980 рік.

Голова п. Марія Сохолотюк подякувала членкам за кооперацію працю і тоді дала звіт з діяльности за цілий рік.

Мали 9 місячних зборів, два засідання. Спільно працювали з Церковною громадою на Святій Вечері, приготовили Пущення, обід на Свято Юрія, дечерю на День Подяки і два пікніки коло парку у літню пору. Мали вечірки читання на релігійну тему під проводом о. Ф. Осиченка. Також відбули вечерок на Свято Лесі Українки, Тараса Шевченка і Свято Книжки, на якім ушанували також Рік Дитини. Вшанували шість членок на їх 25-літній ювілей при товаристві, з вечерею на якій вони дістали грамоти. Дві членки були присутні на Пров. з'їзді у Вінніпеґу. Членки далі відвідують хворих членок у шпиталі, по домах і у старечім домі з малим дарунком.

Наш відділ складається з 25 членок а 6 почесних членок. Мали навчання вишивання хрестиками, писання писанок, вироблювання і печення пасок перед Великодніми святами. Також мали два випродажі домашнього печива.

Пожертви наші були такі за 1979 рік: для Церкви Св. Юрія $1,000.00, на Колегію Св. Андрея $100.00, для СУМК у Едмонтоні $100.00, на Музей Союзу $25.00, Музейну Фундацію $25.00, „Промінь" $30.00, організаційний фонд Союзу $50.00, Кенсер Сосаеті $25.00, Стипендійний фонд $25.00 і на дітей калік $15.00.

Заряд відділу на 1980 (той сам, що був в мин. році): Голова — М. Сохолотюк, заст. голови — М. Галабурда, фін. секр. — К. Зуб, касирка — Гелен Беяк, рекорд. секр. —

М. Ґушуляк. Контрольна комісія: — К. Рогожа, П. Ґурула і Джойс Стреп. Господині — М. Зелена, В. Ґушуляк, К. Рогожа, М. Кітцул і К. Ґрейвис.

Марія Ґушуляк, секр.

КАМЛОПС, Б. К.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися дня 10 грудня 1979 року.

Уані К. Павлишин відкрила збори молитвою, яку провела пані Я. Ворох. Слідували звіти заряду за 1979 рік, які було прийнято як читані з повним довір'ям.

Тут так само було вислухано звіт із Провінційного З'їзду СУС, який відбувся в Едмонтоні 9, 10 і 11 листопада 1979 р. Звіт цей дала п-і Я. Ворох.

За 1979 відділ мав 11 загальних зборів і два засідання заряду. В протязі року відділ опікується Української школою, мають лекції писання писанок, вишивання, Великодне печиво. Видали 63 обіди на різні публічні оказії, як також видавали обіди після Богослужень, та громадські обіди так як: Маланка, Щедрий Вечір, Спільне Свячене, Храмовий обід, осіння забава. Спільно із Вернон і Келовна видали обід на спільне полеве Богослуження.

Загальний прихід 1979 р. $80,022.93, розхід — $78,838.91, в касі лишилося — $1,184.02.

Відділ передав до Церковної громади як пожертву на сплачення довгу $47,812.00.

До заряду на 1980 р. вибрані: голова — К. Павлишин, заст. голови — М. Пасічнюк, секретарка — П. Касіонес, касирка — Д. Мазур, як також пані Леся Святкевич є вибрана приймати замовлення на різні оказії, а пані Я. Ворох вибрана читати кореспонденцію в українській мові, та приготовляти обіди.

Я. Ворох, секр.

Просимо додати

У дописі на стор. 30 в числі з червня бл. п. В. Никіфорук у виказі пожертв на нев'янучий вінок $90.00 на „Промінь" має бути: пожертви склали: по $10.00 — Югася Дмитрук, Іванна Борса; по $5.00 — Анна Завальська, Катерина Маліцька, Анеля Ничик, Петро і Ольга Ружецькі; по $4.00 — Дмитро Напастюк; по $2.00 — Параска Котик, Олекса Ступар; по $1.00 — Євка Свистун, М. Яківчук; по $25.00 — Адрій Никифорук і $15.00 на вироблення кліше.

БЛ. П. ВАРВАРА МАЛАНЧУК

На 85 році життя упокоїлася в Бозі довголітня і заслужена почесна членка відділу при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні бл. п. Варвара Маланчук.

Варвара Ґрегораш народилася в селі Талуків, повіт Снятин, Україна, 7 грудня 1894 року. Приїхала до Канади 7 червня 1907 р. з родичами Василем і Магдалиною Ґрегоришами і братом та сестрою.

В Едмонтоні Варвара познайомилася з юнаком Миколою Маланчуком і 30 січня 1913 року вони подружилися. Молоде подружжя почало своє нове життя в Едмонтоні, зразу заробляючи, а з часом набули власну крамницю.

В них народилося троє дітей: Галя, Василь і Анна. Вони розуміли вагу науки і дали своїм дітям добру освіту. Галя отримала свій „Бечелор оф Едюкейшен", довгі роки учителювала. Василь служив при війську, а на війні дістав професію „стімфітер" і має добру працю. Анна отримала свій „Бечелор оф Саєнс" з високими оцінками в математиці.

В 1931 р. В. Маланчук вписалася в членство С.У.К.

Обидвоє Маланчуки дуже багато праці вклали в розбудові Української Прав. Церкви в Едмонтоні. Варвара завжди була одною з найактивніших членок. Вона була головою відділу, заст. голови й касирки. Очолювала всякі комітети, багато причинилася до музею. Усе була жертвенна.

Роками вона допомагала місячному комітетові з обов'язком нагляду над заготовлюванням харчів (кетерінг). Допомагала під час весняного чайного прийняття.

В часі війни Варвара допомагала Червоному Хрестові та крамниці. Як любителька українського ремесла вона заохочувала інших вивчати спосіб вишивання і для цієї справи вела кляси протягом довгих років. Мабуть не було такого базару чи виставки, де Варварині вишивки не були б між іншими. Варвара вишила прекрасні великі обруси до відділу і до Інституту Св. Івана. Також багато вишиваних обрусів та рушників з-під голки Варвари прикрашують в Катедрі вівтарі та ікони.

За її 25-річну працю вручено символічний смолоскип та грамоту в 1956. В 1956 році відзначено Варвару почесним довічним членством за значний її вклад праці для товариства. Варвара була в складі заряду Головної управи. Як також стали меценатами Інституту Св. Івана

26-го лютого упокоїлась, 29-го відслужено Панахиду в Катедрі Св. Івана, в суботу Службу Божу відправляв ВПреосв. Владика Борис та о. прот. О. Хом'як і о. В. Лакуста. Велике число членок відділу тримали світло на Панахиді і на Службі Божій з глибокою пошаною до Варвари. Громадно відпровадили покійну на цвинтар, де вона спочила поруч мужа.

Родина запросила людей на поминальний обід, де було висловлено співчуття від заст. голови Катедри Св. Івана, голови відділу Р. Фарини, д-р С. Яремчук від Інституту довше промовляв про заслуги Маланчуків.

Син Василь гарно подякував усім, що прибули на похорон дорогої їм мами, як також подякував жінкам за обід. Галя також гарно подякувала усім за вислів співчуття, та відання пошани її мами. Складає $50.00 на журнал „Промінь" в пам'ять дорогої мами.

Покійній вічна пам'ять;

Марія Лазарук

БЛ. П. МАРІЯ ПАВЧУК

В суботу 5-го квітня 1980 р. в шпиталі Місерікордія у Вінніпезі померла Марія Павчук, на 80-му році трудолюбивого життя.

Марія народилася 5-го жовтня, 1899 р. в родині Вишинських, в селі Сухстав, повіт Гусятин, Галичина. Про молоді дитячі літа, покійна мало говорила, однак знаємо, що вона мала свідомих батьків, котрі знали вагу науки, і посилали її в школу, так що 1921 року Марія з великим успіхом закінчила Учительський семінар в Львові. А що не могла там одержати учительської посади, то вона виїхала до Канади 1924 року, до свого вуйка Гринька Дереворіза в околицю Вроктон, Саск. Будучи фаховою учителькою, Марія скоро включилася в канадське життя. Організувала українську школу, устроювала концерти, представлення і виголошувала доповіді. Те що вона немогла робити в Україні, робила в прибраній батьківщині Канаді.

В 1927 році Марія вийшла заміж за свідомого українця Дмитра Павчука, і подружжя поселилось в тій же околиці, де вони жили почерез 18 років. Там Марія була діяльною в Українській Православній Церкві і в жіночім товаристві. У році 1945 родина Павчуків перебралася до Вінніпегу і відкрила крамницю з харчовими продуктами. Та тяжка праця і довгі години примушували продати крамницю і знову перебратися до Росборн, Ман., але і тут здоров'я мужа не покращало, і вони повернулися до Вінніпегу. В скорім часі її муж Дмитро відійшов з цього світа.

Оставши вдовою, Марія знову віддається народній та церковній праці аж поки слабість не положила її в шпиталь.

Покійна була щира і віддана членка Союзу Українок Канади Відділу ім. Лесі Українки при катедрі Пресвятої Тройці, та щира і віруюча практикуюча християнка, членка Катедральної громади. Треба сказати, що обоє, як її муж Дмитро так і вона сама, були дуже жертвенні супроти церкви, Інституту, Колегії, бо знали що успіх українців в Канаді залежатиме від того, скільки ми самі вложимо. Вірили в гасло: Самопошана, Самодіяльність і Самостійність.

Панахида по покійній відбулася в Катедрі Пресвятої Тройці, 8 квітня вечером, а похорон 9-го квітня. Похоронні Богослуження відправив протопресвітер Ф. Керніцький. Членки Союзу Українок Канади супроводжали покійну з засвіченими свічками і відділовим прапором. Тіло зложено на вічний спочинок на цвинтарі Ґлен Іден.

Покійна оставила в смутку дочку Олю з мужом Петром Кізь, сина Ореста, три внуки, одну правнуку, Сестру Ірину в Україні, племінника Вишинського і багато приятелів.

Нехай канадська земля буде їй легкою. **Учасник похорону**

6-ий ВСЕКАНАДСЬКИЙ З'ЇЗД ОБ'ЄДНАННЯ ПРИХИЛЬНИКІВ ДЦ УНР В КАНАДІ

відбудеться в суботу 4-го жовтня 1980 р. в Українському Інституті св. Володимира, 620 Спадайна Аве., Торонто

Цей цілоденний З'їзд буде присвячений 60-річчю створення Державного Центру Української Народньої Республіки законом Директорії УНР від 12-го листопада 1920 р. На головного доповідача запрошений ред. Володимир Біляїв, голова УНРади.

Початок З'їзду визначений на 10 год. рано, реєстрація починається о 9-ій год. рано. До полудня відбудеться офіційне відкриття З'їзду, привіти й доповідь ред. В. Біляєва. По полудні ділова частина З'їзду: звіти, вибір нової Управи, ухвалення резолюцій З'їзду, дискусії та побажання. Докладна програма З'їзду буде подана пізніше.

Закликаємо усе наше членство, жертводавців на ДЦ УНР та зацікавлених у нашій праці взяти якнайчисленнішу участь у З'їзді.

товому Конґресі Вільних Українців в Ню Йорку,

МОЛОДЬ

товому Конґресі Вільних Українців у Ню Йорку, але її тінь завжди була душею СУС ще 50 років тому. Із втратою цього глибоко-ідейного постуляту — втратимо і саму суть нашого існування. Без ідеї, активне життя жодної організації неможливе! В них ми повинні пізнати себе чином: плекати свою рідну українську мову вдома, в організації і в Церкві — замість відчужуватися від неї; бути гордими за свою національну культуру — замість соромитись її, шанувати свої традиції — замість зневажати їх.

Довкола дому

Стефанія Кульба

ПАСТА З САРДИНКАМИ (SARDINE SPREAD)

3 бляшанки сардинок
2 варені яйця
1 січена цибула — середньої величини
1 ложечка оцту
¼ ложечка цукру
1 терте яблуко — середньої величини

Сардинки розтерти із твердо звареними яйцями. Додати решту складників і все добре вимішати. (Паста майже має смак покришеного оселедця). Вживати до канапок та хліба.

— — —

ШПАРАҐИ З МАСЛОМ (BUTTERED ASPARAGUS)

2 ф. шпарагів
дрібка цукру
сіль
1 ложка масла
1 ложка тертих сухариків

Почистити кінці з твердої лушпини і помити шпараґи. Залити окропом що посолений із додатком дрібки цукру; варити 20 хвилин. Вийняти з води. Розтопити масло і вкинути на нього сухарики; коли зарум'яниться, полити шпараґи. Подавати.

— — —

РИБА В ПІДЛИВІ

1 велика цибуля — посічена
½ горнятка дрібно покраяної салєри
½ горнятка дрібно посіченої петрушки
1½ ф. розмороженої риби-філе
оливи
¾ ложечки соли
⅛ ложечки перцю
½ ложечки спорошкованої паприки
2 бляшанки (7½ унц.) томат-соус з печеричками

Вимастити прямокутню посудину (пайрекс); сполучити цибулю, салеру, петрушку і тим виложити дно. Зверху покласти куски риби. Скропити оливою; посолити і поперчити, посипати паприкою. Пекти 10 хвилин при 375°. Залляти томат-соусом з печеричками. Докінчити пекти відкриту 30 хвилин.

ГАРБУЗОВИЙ КЕКС (PUMPKIN CAKE)

3¼ горнятка непересіяного борошна (муки)
3½ ложечки порошку до печива
1 ложечка солі
4 розбиті яйця
2 горнятка цукру
1 горнятко кукурудзяної оливи
2 горнятка гарбуза — вареного або консервованого
1 горнятко мелених волоських горіхів

Вимішати разом борошно, порошок до печива і сіль. Залишити. Окремо вбити яйця з цукром; тоді додавати оливу, гарбуза, горічі і дальше вбиваючи. Постепенно додавати сухі складники. Виложити до невимащеної форми (тюб пен) 10-інчів. Пекти у вигрітій печі на 325° около години і 15 хвилин. Вибирати коли вистигне.

ALMOND TORTE (NO BAKE)

½ cup butter or margarine
½ cup superfine sugar
2 eggs
⅔ cup groung almonds
few drops almond exract
1¼ cups milk
1½ tablespoons rum
12 oz. plain sweet oblong cookes
1¼ cups whipping cream, whipped
toasted, slivered almonds

Cream the butter or margarine and sugar toghether until light and fluffy. Separate the eggs and beat the yolks into the creamed mixture. Add the ground almonds, almond essence and half the milk. Beat the egg whites until they are stiff, then fold them into the almond mixture. Mix the rum and remaining milk together. Arrange six biscuits (cookies) lengthways in two rows — three biscuits (cookies) to a row — beside each other on a sheet of preaseproof (waxed) paper. Brush them generously with the milk and rum mixture. Spread with one-third of the almond filling. Continue with brushed biscuits (cookies) and filling, ending with a row of biscuits (cookies). Wrap securely in aluminium foil and refrigerate for several hours, preferable ovenight. Just before serving, cover the torte with whipped cream and decorate with almonds.

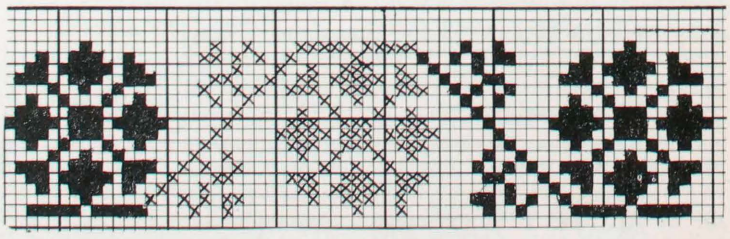

Вишиивка з Буковини — повіт Чернівці, село Маґала.
Виконано хрестиками в чорній і червоній красці — ■ — чорна, × — червона.

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Катерина Николайчук — Мирнам **1**
Меланія Буряник-Мисак — Нью Вестминстер, Б. К. **1**
Софія Гриник — Едмонтон **1**
Марія Кушнірик — Вінніпеґ **1**
Марія Ґаук — Едмонтон **1**

Зголосились безпосередньо — пані С. Симко — Оттава, пані Надія Вернер — Едмонтон.

Нових передплатниць вітаємо в рядах наших читачок.

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

Андрій Никіфорук — Норт Бетлфорд, Саск.
Збірка в пам'ять дружини Василини $75.00
Віра Нечай — Монтреал — збірка на пресфонд журнала на прийнятті для пані П. Ракочої 26.00
М. Тимофійчук — Норт Бетлфорд 25.00
Єлена Коваль — Келґари, Альберта 25.00
Н. Бельчюк — Морівел, Альберта
З нагоди 50-літнього ювілею нашого подружжя 25.00
Катерина Міськів — Едмонтон 20.00
Марія Орчук — Ґренд Прері, Альберта 10.00
Соня Пилипів — Вишарт, Саск. 10.00
Наталя Луцишин — Лашін, Кве. 10.00
К. Юрків — Гаєс, Саск. 10.00
Марія Вівчар — Саскатун 10.00
Я. Дуткевич — Давфин, Ман. 10.00
Оля Кізь — Давфин, Ман. 5.00
Анна Грицюк — Сурей, Б. К. 5.00
Мині Демянюк — Кемрось, Альберта 5.00
О. Сацевич — Савт Бирнабі, Б. К. 5.00
Надія Гиманик — Едмонтон 5.00
Р. Піхота — Едмонтон 3.00
Анна Бельбас — Росбирн, Ман. 1.00

З ЛИСТУВАНЬ

Хвальна Редакціє!

З нагоди 20-річчя журнала „Промінь" засилаємо признання і подяку працівникам „Променя". Висилаємо чек на суму $50.00, як дар-пожертва від відділу ім. Олени Пчілки в Норт Бетлфорд, Саск. Хвальній редакції бажаємо дальших успіхів в журналістичній праці для добра Союзу Українок та українського народу.

За відділ — Кароля Білик, рефер.

— — —

З нагоди 20-річчя журналу „Промінь" відділ ім. Кн. Ольги у Вегревил, Альберта засилає пожертву на „Промінь" в сумі $50.00. Бажаємо найкращих успіхів у продовженні праці над журналом, його редакторці багато витривалости у праці.

За відділ — Анна Пук, секр.

— — —

З нагоди 20-річчя „Променя", наше жіноче товариство ім. О. Басарабової у Васетна, Альберта поздоровляє редакцію журнала і бажає працівникам успіхів у дальшій праці та засилає $25.00 як писанку (було проголошено). Бажаємо успіхів та витривалості у Вашій дальшій праці.

Журнал я дуже люблю і дуже ціню, бо він є найкращий журнал у Канаді й Америці й я особисто багато користаю з нього.

Людмила Струк, Ст. Кетерінс, Онт.

— — —

В імені нашого відділу ім. Лесі Українки складаю найщиріші побажання на дальші успіхи у видаванні такого цінного журнала „Промінь".

За відділ — Стефанія Іванців, Стирджес, Саск.

— — —

Я люблю читати „Промінь" і багато користаю з нього. Дякую Вам за труди і працю, яку Ви покладаєте у редагуванні цього доброго журнала через усі ці роки. Щасливо на дальшу працю.

Ірина Гарасимюк, Теодор, Саск.

ВАЖНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

Заходом Провінційної Ради Саскачеванського Комітету Українців Канади (К.У.К.) появився друком 120 сторінковий словничок, призначений для вжитку в україномовних літніх таборах.

Ця книжечка включає тисячі частовживаних англійських слів з їх відповідниками в українській мові. У книжечці є чотири розділи під такими заголовками як „Взаємовідносини", „Спортивні гри й забави", і „Хатнє життя". Кожний розділ надрукований на папері іншого кольору.

Ціллю „Словничка" є допомогти студентам, які не знають відповідних українських слів для різних літніх занять, зазнати глибшого відчуття різних аспектів щоденної української культури. Слідуючі видання в намічені серії матимуть тематику пов'язану з другими порами року.

„Словничок" щедро ілюстрований і надрукований великим друком. Він є кишенькового розміру, міцно оправлений, і повинен витримати багато літ постійного вжитку.

„Словничок" уложили університетські студентки Надя Білинська і Надя Дмитрюк з допомогою о. В. Івашка та під наглядом викладача Славістичного відділу, пані Віри Лабач.

Мистецьке оформлення та ілюстрації були виконані Стефанією Погорецькою з допомогою її мужа, д-ра З. Погорецького. Дорадниками у цьому проєкті були проф. Рома Франко, зі Славістичного відділу, і учителька української мови в середній школі Е. Д. Феян, пані Леся Ґруза. Підготовлення до друку доглядала панна Бернадета Кобринська з Канори.

Остаточну редакцію зібраного матеріялу провели професори Юрко Фотій і Зенон Погорецький.

Ціна „Словничка" є $5.00 і його можна замовляти безпосередньо від Провінційної Ради Саскачеванського К.У.К. Поштова скринька ч. 141, Саскатун, Саскачеван, Канада S7K 3K4.

Зв'язкова особа: **Христина Пастушенко,** виконавчий директор — тел. число: 652-5850

Провінційна Рада КУК Саскачевану

P 0-13
LIBRARY OF ST JOHNS JAN 78
UKR ORTH WOMENS ASS'N
10611-110 AVE
EDMONTON ALTA T5H 1H7

ISSN 0380-2140

ЧИ ВИ ВЖЕ НАБУЛИ СОБІ

"UKRAINIAN CANADIANA"

Книга має 12 статтей про мистецтво, кераміку, Різдвяні та Великодні звичаї, куховарство, ткацтво, ношу, танці, писанки, вишивки, літературу, музику та дереворізьбу.

Книга, розміром 8½ на 8½ цалів, гарно оправлена в тверду полотняну оправу з золотим витиском.

Крім 100 стор. статтей, книга має велику бібліографію, понад 100 гарних кольорових фотографій із українських канадських ручних виробів, гарний папір і чистий друк.

ЦІНА В ПРОДАЖУ $12.00.

ПОШТОВА ОПЛАТА 50 центів.

ДРУКОВАНА В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ.

Замовлення висилайте на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

A 25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2